

A misty forest scene with sunlight filtering through the trees. The sunbeams create a hazy, ethereal atmosphere. The trees are dense and green, with some branches in the foreground. The ground is covered in grass and fallen leaves.

ВОЙНИ НА ИДЕНТИЧНОСТТА

ПЪТЯТ КЪМ СВОБОДАТА

Ейдриън Ибънс

Войни на идентичността

ПЪТЯТ КЪМ СВОБОДАТА

Ейдриън Ибънс

Запазени световни права. Тази книга, или части от нея, не могат да бъдат копирани, възпроизвеждани под никаква форма или начин без писменото разрешение на издателя, освен указаните в закона, с изключение на рецензента, който може да цитира кратки извадки от нея в рецензия.

Copyright © 2013 Adrian Ebens

ISBN-13: 978-1-57258-668-0

Контролен номер на Конгресната библиотека: 2011903965

Duracell® е в собственост на Procter & Gamble Co. и е регистрирана в Съединените Щати и в други страни. Позоваванията на Duracell® в този контекст са единствено с илюстративна цел и не съдържат никакво потвърждение или принадлежност към търговската марка Duracell® или компанията родител Procter & Gamble.

**Тази книга
се посвещава:**

На моя скъп баща Ейбъл,
който ме научи да стоя изправен,
винаги да съм честен,
да довършвам започнатото
и никога да не толерирам
несправедливостта;

на моята скъпа майка Евелин,
която ме научи да не спирам да мечтая,
да бъда креативен,
да обичам природата и да бъда щедър;

и на моята скъпа сестра Карин,
която сподели с мен пътуването на детството
и често използва нейното остроумие,
за да ме размива.

Съдържание

Първа част - Двете царства – Изгубената идентичност

1. „Дюраселното“ дърво / 7
2. Фонтанът на живота / 13
3. Близо до сърцето на Бог / 22
4. Семейното царство / 26
5. Семейната криза / 30
6. Ад на земята / 34
7. Небесната линия на живот / 42
8. Сравнение на двете царства / 47
9. Сърцето на Вавилон / 52

Втора част – Една съдба – Препотвърдена идентичност

10. Разкъсване на „дюраселните“ вериги / 58
11. Отваряне на небесните порти / 66

Трета част – Пътуване обратно към синовност

12. Живот подхранван от „Дюрасел“ / 70
13. Стълба към небето / 74
14. Същите богове, различни имена / 79
15. Как четеш? / 86
16. Не си вече слуга / 90
17. Падането на Вавилон / 94

Част 1. Двете царства – Изгубената идентичност

1., „Дюраселното“ дърво

Стаята беше слабо осветена. На една от стените имаше много плакати, снимка на поп музикант и друга на спортист, който често е служел като прозорец към жадувана реалност. На срещнатата стена имаше бюро, върху което стояха няколко учебника, но основното на това бюро бе една малка, но мощна стерео уредба. Всъщност това беше стаята на тийнейджър, който показва всички признаци на амбиция, турбулентност и... да, мечтание.

Огромна битка се водеше в сърцето ми, съдбоносна битка, часът на истината. “Никога не съм си мислил, че бих направил нещо подобно,” мърморех, вирайки се в пода. Личната ми концепция беше жестоко изпитана. Толкова мощна беше битката, че потърсих утеха от плакатите, които толкова пъти ми помагаха преди, за да отклонят ума ми от жътвата, която сега жънех.

Въздухът беше изпълнен с чувство на отчаяние. Умът ми се опитваше да се хване за нещо, което да стабилизира обезпокоеното ми състояние: някои от тях бяха свързани с образованието, други със спорта, но те сега ми изглеждаха така безсилни да ми помогнат. Сковаващ облак слезе над мен и започна да смазва чувството ми за амбиция. Той отвори съкровено място на сърцето ми, за да открадне неговото съкровище, след което се отправи към най-святата му част - надеждата.

Бях говорил на майка си по начин, по който си бях обещал никога да не го правя. Това беше последната капка на преливащата чаша, която ме накара да осъзная, че аз не бях този, който исках да бъда. Аз не харесвах себе си и исках да се променя, но положението изглеждаше безнадеждно.

Депресия. Депресията е онова най - голямо проклятие, което поражавя обществото ни днес. При своето въведително обръщение, главният директор на Световната здравна организация д-р Гро Харлъм заявява:

...първоначалните оценки предполагат, че около 450 милиона човека, живеещи на планетата днес, страдат от психологични или неврологични разстройства.... Клиничната депресия е водещата глобална причина на заболяванията днес.¹

Опитайте да схванете колко огромен е проблемът, чрез следните статистики от 1998/1999:

- 1 милион самоубийства всяка година
- от 10 до 20 милиона опита годишно или над 38 опита всяка минута
- Самоубийството на мъже в САЩ между 35-49 г. е третата по ред причина за смъртност²
- Ръстът на самоубийствата на младите в Австралия беше най-висок в света през 1997.³

Какво става? Какво е толкова депресиращото в живота, което кара милиони хора да решават да умрат, вместо да се изправят срещу още един ден? В своята книга *Игра на ума*, Филип Дей представя следното прозрение:

В отминалите времена, грижовните членове на семейството са се събирали и са окуражавали своя депресиран роднина да изкаже болката си. ... Днес, с разбиването на семейната клетка, опетняването на религията и отделянето на семейните членове на много семейства един от друг, поради трескавото бързане на живота от ХХ в., психоанализата просто е отнела задачата за консултиране, която преди се е извършвала от грижовни роднини или приятели съседи. Силно вярвам, че това има унищожавашо въздействие върху нашето общество.⁴

1 Д-р Гро Харлъм Бръндланд, Световен доклад за здравето на СЗО от 2001, с. х

2 Филип Дей, *Игра на ума* (Поверителни публикации 2002) - в увода

3 Самоубийствата в Австралия – смъртен срам, 2001г. <http://www.wesleymission.org.au>

4 Филип Дей, *Увод* -

<http://www.campaignfortruth.com/Eclub/100702/depressionandsuicide.htm>

Филип Дей говори за три фактора: (1) Разбиване на семейната клетка; (2) Опетняването на религията; (3) Отделянето един от друг на семейните членове поради трескавото темпо на живота от XXI век. Главният фактор е разбиването на семейната клетка. Дейвид Ван Биима, коментирайки това, казва следното:

Едно поколение, както никое друго преди това, навлязло във век, в който милиони са били белязани от дълбоко и ранно страдание. Те са деца на развода. Те са едва предната редица на безкрайната фаланга.⁵

Джим Конуей в своята книга *Възрастните деца на правния и емоционален развод* описва по един жив и подробен начин болката и загубата, която претърпяват хиляди страдащи от последиците на правното или емоционално разрушеното семейство. Един от ключовите белези, които той описва е: несигурността и постоянните въпроси: „Кой съм аз?“ и „Достоен ли съм да бъда обичан?“⁶

Тези въпроси ни водят до самия източник на човешката дилема – чувството на значимост. Някой грижа ли го е наистина за мен? Струвам ли нещо? По какъв начин тези въпроси са се всадили в човешката психика. За да отговорим на този въпрос, трябва да се върнем в началото.

Изведнъж Ева се намери вперила поглед към забраненото дърво. „Защо Бог ни е забранил да ядем от това дърво?“ - чудеше се тя. Плодът му изглеждаше толкова привлекателен, приканващ я да се приближи. Изведнъж тя чу глас, който идваше от дървото. Сатана, виждайки своята възможност, я изкушава чрез медиума на змията: „Истина ли каза Бог: 'Да не ядете от което и да е дърво в градината'?“ Сатана едновременно обвързва Ева в дебат и поставя съмнение в ума ѝ относно буквалното значение на Божието Слово. В областта на дебата и логиката Ева няма шанс пред Сатана. Ако добавим и това, че оръжията на заблудата и тъмнината са били все още непознати и става ясно, че състезанието ще бъде

5 Дейвид Ван Биима, „Да се научиш да живееш с пропадналото минало,“ Народ, 29. 05. 1989, с. 79

6 Джим Конуей, *Възрастните деца на правния или емоционалния развод*, (Публикации монарх, 1990) с. 53.

унищожително кратко в случай, че Ева сигнализира за своето желание да се включи в надпреварата чрез отваряне на устата си.

„От дърветата в градината можем да ядем, но Бог каза: 'Да не ядете от плода на дървото, което е всред градината и да не го докосвате, или ще умрете.'“ Ева приема предизвикателството като повтаря думите, които Бог е изговорил, но сега тя е сериозно загазила. Собственото ѝ любопитство в комбинация с откритото предизвикателство на Сатана, я оставя неподготвена за последвалото изумително твърдение - „Никак няма да умрете.“

Разговаряли ли сте някога в контекста на „приятелски“ дебат, чувствайки, че относително сте в контрол на ситуацията, до момента, до който вашият опонент е изтърсил нещо, което е било като „от никъде“? Нещо, което никога не сте очаквали, нещо, което е хвърлило „гаечния ключ“ във фино-омастените „зъбци“, бръмчащи в ума ви, докарващо ги до пълно спиране. Не че това, което са ви казали е било много дълбоко или просветляващо, но вие никога не сте очаквали то да дойде точно от този човек. Вероятността, казаните думи да са така дръзки и безочливи, е нещо, което не сте преживявали до този момент.

Виждайки, че е парализирал своята жертва, сега Сатана с погубваща точност нанася своя победоносен удар: „Защото Бог знае, че когато ядеш от него, очите ти ще се отворят и ще бъдеш като Бога, да познаваш доброто и злото.“⁷

Тези няколко стиха приличат на минаване покрай малък провинциален град, едно мигане и го изгубваш. Концепцията, представена от Сатана на Ева съдържа ядката на проклятието, което сега поразява всички деца на Адам – битката за значимост. Концепция, която звучи толкова освобождаващо, предоставя самата същина на веригите, които поробват човешката душа в мизерия и мрак. Звучи малко като скрита работа. Останете с мен, докато разопаковаме тази концепция - „*Никак няма да умрете*“ и погледнете към нейния плод и нейната роля за пожънване на въпросите: „Някой грижа ли го е за мен?“ и „Достоен ли съм да бъда обичан?“

7 Битие 3:5

Спомням си, когато бях на около осем години, сестра ми получи кукла, която плачеше и се смееше, и дори пиеше мляко. Всичко, което се изискваше, беше само да се поставят няколко батерии на гърба и тя тръгваше. Това даваше часове на забавление за сестра ми. Аз исках да нахраня с нея кучето, тъй като след време плачът започна да става наистина досаден, но се въздържах, защото не исках да слушам сестра ми да плаче един час след това. Това бебе имаше живот, просто чрез поставянето на няколко батерии в гърба му и това бе точно идеята, която Сатана се опитал да пробута на Ева - Ева, няма нужда да се притесняваш какво казва някой си, ти имаш живот в себе си. Можеш да правиш каквото си искаш и няма да бъдеш наранена, защото ти имаш живот в себе си. Никак няма да умреш и дотогава, докато се връщаш тук при дървото, за да презаредиш батериите, ти ще си винаги наред.

Можете ли да си представите 18 месечно бебе да казва на своите родители: „Мисля, че вече мога да се справям сам, аз тъкмо разговарях с гнома в градината и той каза, че имам сила вътре в мен, който ще ме поддържа жив и ще осигурява всичките ми нужди, така че, благодарая за всичката ви грижа и може би някой ден ще ви настигна.“ Точно това се е случило с Адам и Ева в градината. Тази концепция *Никак няма да умрете* е прекъснала тяхното чувство на пълна зависимост от техния небесен Баща. Тя атакува самата основа на това, което те били като личности. Тя объркала тяхното чувство на идентичност и в следствие тяхната стойност като Божии деца. Защо Адам и Ева не могли просто да осъзнаят своята грешка и да се върнат на позицията си на пълна зависимост от техния небесен Баща? Би ми се искало да е така просто, но последиците от възприемането дори за секунда на концепцията *никак няма да умрете* защото имате сила в себе си има мигновен ефект, като ви пречи да се върнете към онова безкрайно радостно състояние. Ще говорим повече за това по-късно, но първо нека се върнем на онова съдбоносно дърво.

Забележете какъв е намека на Сатана, че когато те ядат от този плод, по някакъв начин очите им щели да се отворят за едно по-висше състояние на съществуване. Тук идеята не е само, че имаш сила вътре в себе си, но и че материалната вселена съдържа мощни предмети, които след като веднъж притежаваш, могат да те направят още по силен. Добре

дошли в материалния свят. В Битие 3 : 4,5 Сатана е в пълна степен на евангелизаторски режим за спечелването на обърнати към неговото ново утопично царство. Той предложил царство, което обещава сила и задоволство за всички, които го приемат. Това царство е основано на два основни принципа:

1. Вие имате живот в себе си, който ви прави напълно независими от всеки външен благодетел или авторитет.
2. Нашата среда се състои от хора, предмети и неща, които, ако се притежават или с които, ако се свържете, могат да ни направят по-силни, по-просветени и по-доволни от живота.

Чрез това дърво на знанието, Сатана предлагал съществуване, подхранвано от батерия, живот без нуждата от външен благодетел или авторитет, от където е и заглавието на тази глава – Дюраселното Дърво. Сатана иска да ни каже, че клетките на нашите тела ще издържат за постоянно, ако следваме неговата философия на живота.

Важно е да помним, че когато Адам и Ева яли от плода на дървото, не е имало вродена отрова в него, която да ги направи страхливи, грешни и бунтовни. Библията ни казва, че плодът бил добър за храна.⁸ Отровата била самите думи на Сатана, които той изговорил на Ева. Отровата е принципите на неговото царство. Някои хора задават въпроса: „Защо трябва да страдам аз, когато Адам и Ева са яли от плода? Аз не съм ял от това дърво.“ Истината е, че всеки път, когато действаме независимо от Бога, ние ядем от това дърво по същия начин, както Адам и Ева, защото сме погълнали отровата на сатанинското царство. Всъщност, ще научим, че ние ядем от това дърво всеки ден и като резултат страдаме от ужасно храносмилане.

Идеята, че бихме могли да живеем отделно от Бога, може да не изглежда толкова странно за много хора, но в следващата глава ние ще научим, че този начин на мислене е самоубийствен.

8 Битие 3:6

2. Фонтанът на живота

Беше дълъг работен ден. Бяхме в края на подготовката – всъщност около деветдесет бюджета трябваше да се обединят в един. Това беше деликатен процес, да събереш целия доход измежду всички амбициозни директори, всеки от които изисква и се надява на по-голямо парче от тортата, за да постигне целите си. Умът ми напразно се опитваше да се освободи от всичките тези числа в главата ми, когато изведнъж телефонът звънна. “Здравей сине... татко е.” Татко се държеше така, все едно държеше импайър стейт билдинг на раменете си. “Какво става, татко?” “Мама е участвала в сериозна автомобилна катастрофа.”

Тези думи ме удариха като тежък чук. Веднага се разтреперих и пулса ми се удвои на секундата. Мускулите ми се схванаха, когато адреналинът премина през тялото ми. “Катастрофа?” Почти прошепнах на телефона, опитвайки се да задържа слушалката. “Колко е сериозно?...” “Много е сериозно синко.”

В този момент ми се искаше да мога да скоча през телефона и просто да се хвана за тате, но той беше на 12 часа път разстояние и трябваше да изчакам до сутринта, за да хвана самолет. Главата ми се въртеше, когато затворих телефона – веднага ме нападнаха шок, страх и безмълвие. Точно тогава си спомних за Исус и просто паднах на коленете си и заплаках “О, Исусе – моля те, не я оставяй да умре.” Отворих си Библията и се молих дотогава, докато върху мен дойде чувство на спокойствие и се почувствах почти спокоен. Умът ми се върна на ежедневните ангажименти, докато страхът, безпомощността и шокът не ме удариха отново. Отново и отново заставах на колене и само се молах и се държах за Исус.

Мама отивала да преподава урок по музика. Тя била на магистрала с две пътни платна с десет-метрова градинска ивица между двата пътя. Тъкмо

подминавала друга кола, когато минала през неравност и това е всичко, което си спомня. Една кола, идваща от другия път била загубила контрол и пресякла десет-метровата лента между двата пътя и ударила мама челно. Силата на удара изнесла двигателя на колата на мама през защитната преграда, като същевременно захвърлила волана право към лицето и. По неизвестна причина седалката в този момент се счупила и аз съм толкова благодарен за това, тъй като в противен случай тя би умряла на момента. Когато я закарали в болницата, тя била със счупени ръце и крака и лявата половина на лицето и била обезобразена.

Когато я закарали в болницата, там имало доктор, който тъкмо свършвал смяната си. Като видял майка ми, веднага се върнал на работа. Осем часа той се борил за живота ѝ и накрая, след много напрегнати моменти тя се стабилизирала. Наистина не мога да намеря думи да благодаря на този доктор; дори сега това ме кара да се насълзявам. Този човек работил 16 часа без прекъсване и след това бил в състояние да звънне на баща ми в 3.00 през нощта и да му каже, че мама е била в критично състояние, но се е стабилизирала. Аз все още съм му изключително благодарен, един ярък пример за умение, сила и доброта в медицинската професия.

Няколко дни по-късно, жена ми и аз бяхме в интензивното отделение при мама. Бях толкова щастлив да я видя жива. Докторите бяха удивени от бързото темпо на възстановяването и. Казаха ни, че тя никога повече няма да може да свири на пиано и че дори може и да не е способна да ходи. Това беше тежък удар, но все пак тя беше при нас и аз бях благодарен. Лорел преглеждаше медицинския дневник за случая на мама и ми кимна да се приближа. Ясно беше отразен моментът, когато са смятали, че ще изгубят мама и как изведнъж след това, всички нейни знаци на жизненост са се възвърнали и тя се стабилизирала. Нямах описание как това се е случило и аз знаех, че моят Отец, източникът на живота, е изпратил Своя Син, за да я поддържа. Толкова съм благодарен за животодавната сила на Исус. Днес мама ходи и понякога, когато свири на пиано аз изпитвам дълбоко чувство на благодарност към Исус, че е спасил майка ми от сигурна смърт.

Когато става въпрос за разбиране на източника на живота, Библията не ни оставя в съмнение. Ние четем следното за Исус в Колосяни:

Защото, чрез Него всички неща бяха създадени: на небето и на земята, видимите и невидимите, било тронове или власти, сили, управления или авторитети; всичко е било създадено чрез Него и за Него. Той е преди всички неща и в Него всички неща се сплотяват. Колосяни 1:16,17 (Нов международен превод)

Всичко, което виждаме и възприемаме и дори нещата, които не можем да видим, са били създадени и сега са поддържани от Исус Христос.⁹ Обърнете внимание на думите на последното изречение. *И в Него всички неща се сплотяват.* Текстът ясно ни казва, че източникът на живота, който идва от Божия Син, държи в едно цялата вселена. В книгата Деяния на апостолите, Павел казва това по различен начин:

Бог, Който е направил света и всичко що е в него, като е Господар на небето и на земята, не обитава в ръкотворени храмове, нито Му са *потребни* служения от човешки ръце, като да би имал нужда от нещо, понеже сам Той дава на всички и живот и дишане и всичко; направил е от една *кръв* всички човешки народи да живеят по цялото лице на земята, като *им* е определил предназначени времена и пределите на заселищата им; за да търсят Бога, та дано биха Го *поне* напипали и намерили, ако и Той да не е далеч от всеки един от нас; защото в Него живеем, движим се и съществуваме; както и някои от вашите поети са рекли: "Защото дори Негов род сме" Деян. 17:24-28.

Тук ние виждаме един Бог, Който е интимно ангажиран с живота ни. Павел започва с голямата картина, след което свежда нещата до личното и интимно ниво:

1. Той е определил времето и мястото на всеки народ.
2. Той не е далече от всеки един от нас.
3. ... и накрая Павел отива в сърцето на проблема и казва, че

⁹ „...Защото всичко е от Тебе и от Твоето даваме на Тебе“ (2 Лет. 29:14).

ние живеем, движим се и съществуваме в Него.

Ако *живеем в Него*, то тогава простата логика ни казва, че ние не можем да живеем без Него. Като божествен представител на Бога, Исус, Синът на Бога, казва: "...отделени от Мене, не можете да направите нищо."¹⁰ Моля, разберете, че това означава, че ние не можем да направим нищо - нито физически, нито умствено или духовно без Него.¹¹ Ние сме напълно и изцяло зависими от Бога и Неговия Син за всичко, точно както малкото бебе зависи от неговите родители.

Нека илюстрирам това, понеже изводите от него са далеч простиращи се. Помислете за този удивителен орган – сърцето. То работи като помпа без почивка в продължение на десетилетия, за да разнася кръвта в нашето тяло. Удивителното при сърцето е, че пулсът му не изглежда да е подпомаган от външна сила. Мускулът на сърцето може да се отпуска и да се свива без директен стимул от нервната система. То притежава, така наречената, вродена регулативна система. Както е записано в един учебник по анатомия: "Системата за предаване на дразнения е съставена от специална мускулна тъкан, която генерира и разпределя електрическите импулси, които стимулират фибрите на сърдечния мускул и го карат да се свива."¹² Тези мускулни фибри определено са специални, защото те генерират електрически импулси, които не идват от нервната система. Абсолютно изумително е, че никъде в учебника по анатомия не се разглежда въпроса за това как тези мускулни фибри на сърцето произвеждат този електрически заряд, за да свиват сърцето. Наричат този процес специален и вроден, но как се случва това и от къде идва тази енергия?

Тук пътищата се разделят. Библията ни казва, че тази енергия идва директно от Бога: "В Него живеем" (Деян 17:28). Но Сатана ни казва, че това е вродено в нас; това е просто част от биологичния процес, който ние

10 Йоан 15:5

11 Елън Уайт, Възпитание, (издателство Ривю енд Херълд, 1903) с. 29, ориг., "Както чрез Христос всяко човешко същество има живот, така също чрез Него всяка душа получава лъчи от божествената светлина. Не само интелектуалната, но и духовната сила, възприемането на това, което е право, желанието за добро, съществуват във всяко сърце."

12 Герард Тостора и Николас Анагностакос, Принципи на анатомията и физиологията, (Издателство Харпър и Роу, Ню Йорк, 1984) с. 463.

притежаваме като свой собствен: “*никак няма да умрете*” (Битие 3:4). Това е толкова фундаментален проблем. Нещата са или по единия, или по другия начин, не може и двата. Има много християни, които се опитват да заемат средна позиция по въпроса и казват: “Да, Бог е създал всичко, но то е като навит часовник. Той е стартирал нещата и ги е оставил да съществуват от само себе си.” Все едно, че някак си Бог е направил Дюраселните батерии и ги е поставил в нас. Библията не ни учи това. Ние сме интимно свързани с Него и напълно зависими от Него през всяка част от секундата, на всяка минута, на всеки час, на всеки ден.¹³ Бог активно, преднамерено и с любов ни предоставя електрическия заряд, който поддържа ритъма на сърцата ни. Има нещо в тази реалност, което може да ни накара нас, като човешки същества да се чувстваме наистина некомфортно, но към този въпрос ще се отнесем по-нататък. Фактът е, че ние трябва да си изясним този въпрос още сега. Или вярваме, че: „В Него ние живеем, движим се и съществуваме” или вярваме: “никак няма да умрете.” Не съществува среден вариант.

Колкото и предизвикателно да е това за мнозина от нас, ние разгледахме само физическата част на човешкото съществуване. Сега трябва да помислим за интелектуалните и духовните аспекти. Помислете над следните текстове:

...За да се утешат сърцата им, та, свързани заедно в любов за всяко обогатяване със свършено проумяване, да познаят тайната Божия, *сиреч*, Христа, в Когото са скрити всичките съкровища на премъдростта и на знанието Кол. 2: 2,3.

Пак говори Господ на Моисея, казвайки: Виж, Аз повиках на име Веселеила, сина на Урия, Оровия син, от Юдовото племе; и изпълних го с Божия дух, в мъдрост, в разум, в знание и във всякакво изкуство; за да изобретява художествени изделия, да работи злато, сребро и мед и да изсича камъни за влагане, и да

13 Елн Уайт, Вера и дела, (Издателство Ривю енд Херълд, 1979) с.22. “Сътворението принадлежи на Бога. Ако Господ пренебрегне човека, Той би могъл веднага да спре диханието му. Всичко, което е той и всичко, което има, принадлежи на Бога. Целият свят е Божий. Домът на човека, неговите лични придобивки, всичко стойностно и великолепно е Божий дар. Целият този дар на Бога трябва да помогне да се култивира човешкото сърце.”

изрязва дърва, за изработването на всякаква работа Изх. 31:1-5.

Библията разкрива Бога като източника на цялата мъдрост и познание. Колосяни 2:2,3 предизвиква концепцията ни, че като човешки същества ние можем да произведем мъдрост и познание. Всичката мъдрост и всичкото знание идват от Бога. Пример за това е показан в Изход 31:1-5. Тук виждаме как Бог дава на един човек мъдрост и умение за художествена изработка. Интересно е, че ние често наричаме хората, които показват големи способности и талант „надарени“. Да, те наистина са надарени от Бога.

Нека мислено се пренесем на едно концертно събитие. Публиката е очарована докато една талантлива млада дама минава нагоре надолу с пръстите си върху гранд пианото, поставено впечатляващо на сцената. Тя буквално кара пианото да пее – докосването на майсторската ръка. Постепенно тя се движи към кулминацията и ние усещаме, че краят е дошъл. Искаме да продължи – но изпълнението приключва и тълпата избухва в аплодисменти, впечатлена от тази елегантност и грация, комбинирана със страст и сила. Младата дама се покланя и вдишва аромата на славата и след това слиза от сцената.

Нека останем още малко на това, защото има нещо интересно в този популярен сценарий. Всеки път, когато се случи нещо подобно, публиката трябва да избухва пеейки: “Слана на Бога, от когото изтичат всички благословения” или нещо подобно на това. Аплодисментите трябва да се насочат към Бога, Който е дал способността, мъдростта и възможностите. Сърцето на пианистката би трябвало да прелива от любов и благодарност към Бога за това, че ѝ е дал да използва тази дарба, но това рядко се случва. Ако ние наистина действахме по този начин, не бихме се главозамайвали от успеха или да се обезсърчаваме от провалите, защото способността за изпълнението не произлиза от нас и ако не произлиза от нас, тогава ние не бихме могли да си припишем заслуги, когато успяваме или да изпадаме в чувство на дълг, когато не успяваме.

Точно в това се състои проклятието на Дюраселното дърво. Представете си това дърво разположено на ръба на скала. Чувството на свобода, което преживяваме, когато успеем с вярата, че ние сме произвели този успех, се равнява на ободряването, предизвикано от свободно падане след скок с

бънджи¹⁴ от скалата с въжето, завързано за ствола на дървото. Но когато дойде неуспех, въжето бънджи предизвиква ластичен изстрел като ни захвърля обратно към началната точка със спираща дъха скорост. Колкото по-надолу се „гмуркаме“ в лъжата за вътрешната сила, то по-високо ни отнася скоростта, когато се стигне момента на падението. Не може да се избяга от проклятието на Дюраселното дърво. Щом като веднъж сте вкусили от неговия плод, това въже е прикрепено здраво за крака ви и останалото е неизбежно. Не е случайно, че „депресията е водещата глобална причина за болестите“¹⁵ Дюраселното дърво стои на ръба на големия зъбер. Въжето е внимателно вързано за двата ни крака и колкото повече ние се хвърляме в тази лъжа, толкова по-трудно сме изтласквани обратно към основата на това дърво, когато дойде момента на неуспеха. Колко удара вече сте получили? Колко още може да поемете? Струва си да помислим за това.

Нека отидем на следващото ниво. Ние прегледахме импликациите на физическата и интелектуалната зависимост, но какво да кажем за духовната и моралната зависимост. Това е особено предизвикателен проблем, така че „закопчейте колани“; слагайте коланите; ще бъде тежък маршрут.

Библията ни казва, че „Бог е любов“ - 1Йоан 4:8. Това означава, че Бог е източникът на любовта. Това също ни препраща към идеята, че Бог е Бог и на надеждата. Римляни 15:13. Тази идея е развита по-подробно в Галатяните:

А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благодет, милост, милосърдие, вярност, кротост, себеобуздание; против такива неща няма закон Гал. 5:22, 23.

Изводите от този текст са покъртителни. Нека го анализираме накратко. Всички тези атрибути произтичат от притежаването на Божия Дух. Това означава просто, че без Духът на Бога не може да имате любов, радост, мир, търпение, доброта и т. н. Размишлявайки един ден за тази библейска

14 Бънджи е дълго еластично въже, което търсачите на силни усещания използват, за да скачат от мостове и други високи места. Въжето бънджи се разтяга надолу на разстояние няколко метра над земята, след което изтласква човека обратно нагоре при свиването си.

15 Филип Дей, Играта на ума (Кредетирани публикации 2002), В увода

истина, се разхождах из парка край едно езеро. Беше спокойно и мирно. Изведнъж забелязах една майка, която люлееше своята дъщеря на една люлка. И двете се смееха заедно и очевидно се наслаждаваха на компанията си. Любовта, която майката изпитваше към своята дъщеря беше вдъхновена от Бога. Мисълта да бъде обичаща, добра и нежна към своята дъщеря не произхождаше от сърцето на майката, но от Божието сърце и бе дадена на майката, която е избрала да я изрази и тя е станала майчина любов. В този смисъл, реално това не е въобще майчината любов, но Божията любов изразена чрез майката. Тази любов е станала част от майката, защото тя е отговорила на Божия Дух и я е изразила. В най-истинския смисъл, няма такова нещо като любовта на майката към нейните деца или любовта между съпруга и съпругата. Радикално ли е това? Библейско е!

Представях тази идея много пъти, когато проповядвах или говорих на семинари и беше интересно да се види реакцията на публиката. Лицата на някои от хората изглеждаха така, все едно аз току-що съм атакувал самите основи на човешката раса. Понеже всичките милиони любовни песни, които някога са били пята и милиардите обещания пред брачния олтар, като: „Обичам те и ще те обичам завинаги,“ нито едно от тези обещания не би могло някога да бъде спазено, ако Бог не излива своята любов в нашите възприемащи души. Нека поставим атрибута любов в края на бърджи въжето. Защо толкова много „отпадат“ от любовта? Хората, които са убедени, че любовта произхожда от собствените ни души, често могат да се събудят сутрин и да не „чувстват“ любов към техните партньори. Започват да се съмняват дали тази връзка е все още правилна за тях и често започват да търсят някой друг да им върне отново това чувство. Дюраселната кредитна карта е достигнала своя лимит и сега е време за изплащане.

А какво да кажем за честния мъж, който наистина е вярвал в трайната любов, когато е давал своите обречи към неговата съпруга и след това изведнъж разбира, че е привлечен от друга жена. Може да не е искал да се чувства по този начин, „но не е могъл да направи нищо.“ Любовта е заменена със страстта и неговата почтеност става съмнителна. Той тогава започва да се отдръпва от своята партньорка, понеже чувството на вина, което той изпитва, понеже се държал по този начин, му пречи да повярва, че той все още може да бъде обичаш. Той си е мислил, че е можел да поддържа притока на любов от сърцето си, но сега бърджи въжето го изтласква към Дюраселното дърво от където първоначално е тръгнал и неговият брак е

приключил. Чудно ли е тогава, че намирането на радост в брака е станало толкова неуловимо за повечето хора?

За онези, които чувстват, че техният брак не струва повече, помнете, че любовта произхожда единствено от сърцето на Бога и е свободно достъпна за онези, които Го молят за нея. Ако чувствате, че сте загубили тази любов към вашия партньор, молете Бог да ви я върне. Той ще го направи, обещал е.

3. Близко до сърцето на Бога

Носехме се надолу по автострадата с висока скорост. Контракциите на Лорел станаха регулярни. Не искахме да бъдем хванати насред пътя и затова се бяхме устремили със скорост към болницата. Всичко беше така ново и вълнуващо; всеки момент щеше да се роди първото ни дете. Набързо се качихме до родилното отделение, сестрата хвърли бърз поглед върху нас и каза: “Вие сте твърде щастливи, трябва да се разходите малко.” Е, това охлади набързо страстите и като се върнахме след 45 минути. След това Лорел вече не се смееше. След още 30 минути ние се озовахме точно в средата на родилното. Мда, няма друга по-подходяща дума да опише това отделение раждане, трудно раждане¹⁶. Опитахме да си припомним всички техники от пред родилните курсове, но беше трудно да се концентрираме. Тези контракции се явяваха изведнъж като удар от товарен влак. Едва си се съвзел от едната и следващата веднага те връхлита. Накрая, след 11 часа получихме първородния си син Майкъл.

Има една наистина интересна снимка на Лорел и мен точно след раждането. Абсолютно удивителна. Тя е застанала там, сияеща, така сякаш всичко е било нищо и никаква работа, а аз се люлея от вятъра, изглеждайки така, все едно ще колабирам всеки момент. През този ден развих ново и дълбоко уважение към жените. Дами, трябва да ви кажа, че да наблюдаваш как жена ти ражда, е наистина тежка работа. Когато спрете да се смеете, ще си довърша идеята ☺. Емоционалният стрес, който преживяваш, наблюдавайки този, когото обичаш да търпи такива болки, е невъобразимо. Защото като мъже, ние обикновено имаме разрешение за даден проблем, но този път нямах отговори и това беше болезнено. Аз само се молах: “Боже, знам, че има някаква причина за всичката тази болка, но точно сега не мога да я видя.” Бях много радостен, когато всичко това най-накрая приключи.

Когато поех моя син за първи път, това беше вечен момент. Погледнах надолу към очите му, а той гледаше право към мен и беше удивително. Като

16 На английски думата за родилно отделение е labor и означава също труд, работа.

продължих да гледам надолу с благоговение и учудване, ме обхвана дълбоко чувство на страх. Знаех, че синът ми има същото естество като моето, естество, което се държи предизвикателно към авторитета, което естествено клони по-скоро към бунт, отколкото към послушание. Знаех, че имам отговорността да ръководя тази воля и да го обучавам в дисциплината на истинската любов, доброта, несебелюбие и послушание. След всичко това се замислих дали той би бил мой приятел? Може ли нещо да дойде между нас и да ни раздели? Просто се помолих, както бях там: “О, скъпи Татко небесен, не допускай нещо да застане между мен и сина ми. Нека винаги да сме близо и Те моля, той да може да разбере кой съм аз и да бъде мой приятел.” Силата на тази молитва е все още в мен. Аз често я чувствам и все още често се моля така, вярвайки, че Бог ще я направи реалност.

Четири години по-късно аз прекарвах един тих съботен ден, разхождайки се и разговаряйки с Господ, далече от шумотевицата на живота. Мислех си за моя Небесен Баща, за Неговата любов и за това, колко скъпоценна е тя. Изведнъж в ума ми се появиха сцени от раждането на сина ми и отново си спомних това силно желание никога да не бъде отделен от него и той наистина да ме опознае. Сцената отмина и в тишината чух тих и тънък глас дълбоко в ума ми, който казваше: “Точно това е начинът, по който и Аз се чувствам относно теб.” Не знаех дали да се смея или да плача, струваше ми се изключително трудно за приемане. “Но Господи,” - казах аз - “Ти знаеш какъв съм аз, знаеш, че съм правил и съм казвал много погрешни неща” и така продължавах да се боря в себе си. Нали разбирате, аз бях наистина изненадан от себе си. Аз съм човек, който е приел Христос за свой Спасител и вярва, че греховете му са простени, но когато Бог дойде така близо до мен и ми каза как се чувства относно мен, това се оказа трудно за приемане. Накрая аз просто се разплаках: “О, благодаря Ти, благодаря Ти за това, че ме обичаш и благодаря Ти за всичко, което Си направил за мен. Обичам Те много.” По един много реален начин аз чувствах така, все едно бях държан на ръце от Него и не можех да бъда по-щастлив от това. Осъзнах, че моят Отец в небето ме обича толкова много, че Той не иска нищо да застава между нас. Боли Го, когато си помисли, че бихме могли да се разделим и Той прави всичко възможно, за да не допусне това да се случи.

В това преживяване на чудните привилегии да си част от Божието царство бяха разкритие за мен на едно сърдечно ниво. Скоро след това преживяване

бях привлечен от библейски пасажи, които наистина отвориха очите ми и ме накараха още повече да хваля Бога. Моля се значимостта на този текст да загори и във вашите сърца и това преживяване никога да не ви напусне. Ето един много чист прозорец към Божието царство:

Не продават ли се пет врабчета за два асария? и ни едно от тях не е забравено пред Бога. Но вам и космите на главата са всички преброени. Не бойте се; вие сте много по-скъпи от врабчета Лука 12: 6,7.

Исус обяснява принципите на Своето царство. В тези стихове ние имаме формула за онова, което прави хората значими в това царство. Какво ги прави да струват нещо, какво ги прави да имат някаква стойност, какво ги прави ценни? Ако тези въпроси не са важни за вас, тогава този текст няма да означава много, но аз все още не съм намерил някой, който да не се бори с тези въпроси.

Исус представя цената на две врабчета според човешките мерки. Един асарий се равнявал средно на една надница. За два дни можеш да си купиш две врабчета. Така в земен смисъл тези врабчета имат ниска стойност. Исус след това прави сравнение, казвайки: “Но нито едно от тях не е забравено от Бога.” Сравнението се състои в това, че понеже Бог помни врабчетата, те са много скъпоценни в Божието царство. Исус разширява това сравнение като казва колко много Бог мисли за нас в сравнение с врабчетата. “Наистина, дори всичките косми на главите ви са преброени.” Ако това не е прямо, близко и лично, то какво повече? Познавате ли някой, който иска да знае толкова много за вас, че да изследва броя на космите на главата ви? И тогава идва основната идея: “Не се страхувайте; вие сте по-скъпи от много врабчета.” Можете ли да видите колко значимост се добива в Божието царство? Тя идва от простото осъзнаване, че Бог мисли за нас постоянно с любов. Ние определено сме в ума Му. Той ни дава живот, прави сърцата ни да бият и дейно излива Своята любов в живота ни, за да можем да се радваме на живота, дарява ни скъпи дарове, таланти и способности за наше задоволство, радост и за да служим на другите. Ето я тайната на Божието царство, тайната на значимостта. Това е ключът, който отключва поробващото царство на малощността и депресията. Имате ли куража да го повярвате?

Докато сме още на тази идея, знаете ли колко много Бог мисли за вас?
Чуйте това...

Много, о, Господи, Боже мой, са Твоите чудни дела, които си извършил и Твоите мисли към нас: те не могат да се изброят: ако искам да ги представя и изкажа, те са повече от колкото бих могъл да преброя. Псалм 40:5 превод на Крал Яков.

Ако нашата ценност се определя от любящите мисли, които Бог има към нас, то тогава този текст ни казва, че ние сме безценни, защото тук се казва, че Неговите пленове и мисли за нас са повече от колкото можем да преброим или изкажем. Какво е усещането да си безценен? Но това е добро за нас дотолкова, доколкото вярваме, че Бог ни обича по този начин, независимо колко сме добри или лоши. Това е чудна новина и аз съм толкова благодарен за това. Така че, когато и да сте изкушени да се съмнявате във вашата стойност, само погледнете към врабчетата и повярвайте!

4. Семейно царство

Беше топъл, влажен ден. Духът на празника изпълваше стаята. Носеше се аромат на нещо вкусно от кухня, който обещаваще истинска почерпка за малчуганите. Кънти смях докато се разказват истории от миналото. Разменят се подаръци в атмосфера на въодушевление и изненада, премесени с любов. Децата поглъщат почерпката на баба, докато баба ни казва колко високи сме станали. Това беше често преживяване, когато посещавахме моите дядо и баба. Време за семейството, време да потвърдиш своята принадлежност, време за подновяване на връзките с онези, които обичаме; да споделяме подаръци, скъпоценно и важно време, през което да бъдем заедно.

Няма нищо толкова важно, както чувството на близост със семейството, което ни предпазва от широко отварящата се паст на депресията и чувството на малоценност. Семейството може да бъде място, където си приет такъв, какъвто си, където можеш да бъдеш себе си, където получаваш прошка за грешките си и просто се радваш на споделения съвместен живот.

Исус ни разкрива жива картина на Божието царство, когато ни учи как да се молим. Исус казал: “А вие се молете така: ‘Отче наш, Който си в небето’...” Исус не казва да се молим: “Мили Боже,” или “Ваше преосвещенство,” или “Скъпи Царю,” като наша първа отправна точка, но по-скоро: “Татко наш.”

ЦАРСТВОТО НА БОГА Е СЕМЕЙСТВО

Макар че за някои това изглежда много очевидно, изводите от семейното царство достигат много по-далече от предполагаемото. В следващите глави ще разгледаме тези импликации. За първи път Отец говори на човешката раса в Матей 3:17. От началото на времето до кръщението на Исус, Бог общува с нас, чрез Неговия Син. Исус беше Яхве, Който раздели Червеното море, Той беше Яхве, Чийто гръмотевици издадоха гласа си на планината Синай и Той беше Яхве, Който заведе Исус Навин в обещаната земя 1Кор.10:1-4. При кръщението на Христос, Синът на Бога вече беше

Емануил – Бог с нас – като един от нас. И така, тогава Отец говори за първи път и думите Му имат дълбоко значение (както са били винаги), защото точно тук Бог излага същинското естество на Своето царство: “Това е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение.” Има много начини, чрез които Бог би могъл да представи Своя Син, като например: “Това е Създателят на небето и земята; слушайте Го,” или “Това е вашият Цар, бъдете Му послушни,” но Бог оповестява идентичността на Своя Син, чрез семейни термини, вместо като Цар или Владетел. Ако анализираме това твърдение, ще забележим следното:

1. Това е Моят Син
= **идентичност**

2. Когото обичам и в Когото благоволя
= **стойност**

В Божието царство значимостта и стойността се определят от отношенията ни с Него. Това е в пълен контраст с царството на Сатана, където значимостта и стойността зависят от нашето успешно изпълнение и постиженията ни, според собствената ни преценка и тази на останалите около нас. В царството на Бога Той е Нашият Баща, а ние Неговите деца. Това е нашата идентичност. Ние сме познати, по-скоро с това на Кого принадлежим, отколкото с това, което правим. Фактът, че Бог ни обича като Свои деца и постоянно излива върху нас благословения, мисли постоянно за нас и желае да бъде близо до нас, ни дава невероятно усещане за себестойност. “Не бойте се, защото вие сте много по-скъпи от врабчетата.”

В Божието царство нашата идентичност и стойност са така трайни, както самият вечен и никога непроменящ се Бог. Независимо от успеха и паденията, отношенията остават постоянни и достойнството ни е осигурено. В сатанинското царство нашата стойност е горе-долу толкова сигурна, колкото и стоковият пазар след 11-ти септември, 2011г. – крайно несигурен и обвързан с банкрут. Можем ли да гарантираме, че винаги ще бъдем успешни? Можем ли да сме сигурни, че хората около нас, от които очакваме насърчение и подкрепа, винаги ще аплодират нашите усилия? Едва ли! За онези, които имат уши да чуват, мъдрият човек построил къщата си на скала, не на подвижни пясъци.

За да съхрани личната ни идентичност и да ни предпази от влизане в живот на отчаяние, обезсърчение, малощеност и смърт, Бог е вложил в сърцето на Своето царство закон, който да брани отношенията. Той касае два типа отношения: Отношенията между нас и Нашия небесен Баща и отношенията между нас самите като братя и сестри в Божието царство. Ето защо Исус казва:

А Той му рече: "Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум". Това е голямата и първа заповед. А втора, подобна на нея, е тая: "Да възлюбиш ближния си, както себе си". На тия две заповеди стоят целият закон и пророците Мат. 22:37-40.

Тези две големи заповеди са определени да съхраняват нашата идентичност и стойност като Божии деца. Разбира се, тези две големи заповеди са обобщение на Десетте заповеди. Гледали ли сте някога на Десетте заповеди като на жизнено-важни средства за предпазване от загубата на вашата себестойност? В Божието царство Десетте заповеди са разбирани в контекста на отношенията. Ако прекъснете тези отношения, вие унищожавате своята идентичност, когато унищожите своята идентичност, смъртта е на път да ви погълне. Няма нищо произволно в твърдението на Бога, че заплатата на греха е смърт. Грехът (който Библията в 1Йоан 3:4 определя като нарушаване на закона) унищожаваша нашата идентичност и стойност. Когато идентичността и ценностите изчезнат, душата жадува за смърт. Точно това е причината депресията и самоубийствата да са най-големите проблеми в обществото днес. Отговорът е прост – грехът. Успявате ли да разберете защо Бог мрази греха толкова много? Грехът е разрушител и крадец на нашата идентичност и стойност като деца на Бога и Бог е твърдо решен да го унищожи.

Нека накратко да обобщим казаното дотук:

1. Царството на Бога е семейство.
2. Бог е наш Баща и ние сме Негови деца.
3. Нашата идентичност и стойност като личности се основава на

отношенията ни с Бога.

4. Божието царство е царство на отношенията, основано на отношенията между нас и Бог и отношенията помежду ни.

5. Тези отношения са пазени от Десетте заповеди. Нарушаването на заповедите унищожават нашата идентичност и стойност.

5. Семейна криза

От изгледа на лицето му разбрах, че е претърпял някаква травма. Торбичките под очите му издаваха смелия му опит да прикрие истината. Казах му: „Изглеждаш наистина смазан!”

“Жена ми и аз се разделихме,” каза той с болка. “Просто не усетих, че нещата ще стигнат дотам” - каза той с голямо съжаление. Поговорихме за трудностите, които е имал и тогава той изтърси това “Не мога да си представя, че няма да виждам децата – тази мисъл просто ме довършва.” Виждах, че той се бори да остане на себе си и действително можах да усетя болката му. Много ми се искаше да мога да му помогна. Последният му коментар беше: “Вече не знам кой е правилният път и накъде да поема отсега нататък.”

Само онези, които са били в мъчителната страна на отделянето и развода ще разберат емоцията, издаваща се от тези думи. Шокът, гневът и скръбта преживян от страната, която не желае раздялата, често е сравняван с преживяването на смъртта на партньора.¹⁷ Унищожителната реалност на развода означава много повече от разделяне на имуществото, то означава цялостно предефиниране на идентичността.¹⁸ Разбира се, най-големите жертви са децата. Спектърът от разрушителни емоции, които минават през сърцето на едно дете, не само по време на самото събитие, но и през остатъка от живота им, никога не може да се изчисли в пълнота.

Джим Конуей проучвал стотици възрастни, които са били деца на разведени и списъкът на преживените чувства изглеждал така:

Нешастен 72%

Чувство на безпомощност 65%

Чувство на самота 61%

Били изплашени 52%

Бели гневни 50%

17 Нели Зола и Рената Сингър, Истински истории от страната на развода, (Пан Макмилън, Сидни, 1995) с. 2.

18 Пак там

Чувстващи се изоставени 48%
Чувстващи се лично отхвърлени 40%
Почувствали загуба на себестойност 30%

Проблемите, с които се срещат възрастните на разведените семейства с деца са следните:

Постоянно търсещи одобрение 58%
Блокират част от своето минало 54%
Осъждат себе си прекалено строго 53%
Вземат се прекалено на сериозно 47%
Преиграват в ситуации, над които нямат контрол 42%
Все още имат проблеми с отношенията 40%¹⁹

Чудно ли е тогава, че Бог казва: “Аз мразя развода!” Малахия 2:16. Независимо как точно се случва, или кой кого напуска, загубата при семейните отношения е унищожителна за всички страни. Няма победители, когато се прекъснат семейните отношения. Но това е точно, каквото се е случило и в небето. Божието семейство е било раздрано от криза, когато един от много обичните синове се обърнал срещу Него.

Библията казва в Откровение 12:7: “И стана война на небесата.” Когато четем този стих може да се изкушим да смятаме, че това е война между двама царе и техните царства, но тази война бе разкъсването на Божието семейство. Можете ли да си представите, когато Бог е създал Луцифер и нежно е държал своя нов син? Бог е споделил самото Си сърце и душа с този ангел. Той не е проявил към него друго освен любов и Му е дал привилегията да служи в най-висшите нива на Своето семейно управление. Но сега това Негово дете бълвало думи на гняв и бунт. Движейки се в сянката на заблудата и лъжите, той тровел умовете на много от останалите Божии деца. Можете ли да си представите тази скръб? Луцифер, създаден така съвършено, сега бил изпълнен с омраза и убийство. Той бил склонен да унищожи вечния Син на Бога, защото Исус разкрива, че Сатана бил от самото начало убиец.²⁰ Реалността на това чувство била изложена на Голготския кръст, където Сатана се е надявал да се отърве от Исус.

¹⁹ Конуей, с. 31

²⁰ Йоан 8:44

Кой би могъл да осъзнае загубата, която Бог е почувствал за Своя син Луцифер. Ние имаме ехо от Божието сърце в историята за Давид и Авесалом. “О, сине мой Авесаломе! Сине мой, сине мой Авесаломе! Да можеше аз да умра вместо теб—О, Авесаломе, сине мой, сине мой!”²¹ Авесалом, красивият син на Давид, искал да убие баща си и да вземе царството, но армията на Давид заобиколила войските на сина и Авесалом бил убит в битката. Вместо да се радва при победата, Давид плакал за загубата на неговия бунтовен син. Няма победители, когато се разбиват семействата.

Изключително важно е да помним, че в Божието царство идентичността и ценността на една личност са обвързани с отношенията ѝ със Създателя Бог, нашият Небесен Баща. Когато Луцифер напуснал тези отношения, той извършил интелектуално и емоционално самоубийство и отворил неочакван потоп от мрачни емоции. Ако можехте да питате Луцифер преди неговия бунт – “Кой си ти?”, той би ви казал със спокойна увереност и сигурност: “Аз съм сина на Бога и Той ме обича.” Но когато Луцифер отхвърлил своя Баща, и му зададете същия въпрос: “Кой си ти, Луцифер?”, какво би казал той? Той повече няма идентичност, той я е унищожил. От този момент нататък, каквато и идентичност да се опитва да си създаде, той никога, никога не би могъл да запълни празнотата и чувството на загубата, които е преживял при прекъсване на отношенията си със своя небесен Баща.

Много пъти той пожелавал да се сдобие отново с това, което е загубил, но неговата гордост никога не би му позволила това. Освен това, дълбоко в себе си той никога не би могъл да повярва, че може да му бъде простено след неговата нагла неблагодарност и открит бунт. Луцифер, вече Сатана, остава сам. Няма кой да го държи, да го обича и няма място, което той да нарече свой дом. Сега Сатана е движан от всичките тези емоции като малоценност, несигурност, страх, празнота, завист, гордост, себеправдание, арогантност, ярост, гняв и контролиращ дух.

Сатана повече не знаел кой път е правилен. Той трябвало да определи наново кой е и по някакъв начин да задуши чувството за празнота, това чувство на малоценност и нищожност у себе си. Като всяко дете, което се

21 2 Царе 18:33

чувства безполезно, Сатана носи всички белези на несигурността, страха, умопомрачение и отчайващата нужда от одобрение от когото и да е. Той жадува за внимание и за да запълни тази празнота, неговото извратено естество копнее да му се покланят, да го обожават и обичат – всичко онова, което може да премахне болката, самотата и безполезността - всичко.

Понеже Сатана е отхвърлил отношенията като основа на себестойността, той никога не би могъл да установи царство, основано на отношенията. Останала му е само една възможност. Стани познат с това, което правиш, вместо с това, на кого принадлежиш. Това царство никога не би могло да действа, ако всеки признава, че целият живот, цялата мъдрост и любов идват от Бога. Затова Сатана измислил принципа на „силата отвътре“, за да сведе Бога до една сила, която е неспособна на лични отношения. Сила, която би могъл да използваш и с която да злоупотребяваш, ако желаеш. Сатанинското царство е царство на силата и изпълнението, на търсенето на удоволствия. **Неговата централна тема е да не си отговорен пред никой и да се грижиш само за онези, които ще са ти полезни.**

Разбира се, това царство е обречено, защото силата на живота принадлежи на Един, Който не е нежив и един ден Той ще отнеме тази сила от онези, които упорито отказват да признаят своята идентичност като деца на Бога. То е обречено, защото нищо не може да отнеме болката и загубата, които идват от отхвърлянето на тази идентичност. Тук научаваме истината на изказването: “Няма мир за нечестивия.”

Ако се върнем в Едемската градина, в този контекст, виждаме, че отвън Сатана изглежда хитър и умен, докато се опитва да изкриви причините за своето изключване от небето от Бога. Но отвътре се намира сърце, изпълнено с празнота и несигурност, което се бори да оформи нова идентичност и да избяга от постоянно растящата пропаст **на безнадеждността.**

б. Ад на земята

Навярно това е най-съкрушаващото преживяване в живота на сърцето. Сигурно е отнело години, за да развиете едни наистина солидни отношения с някого. Някой, с когото наистина сте изпитвали удоволствие да прекарвате времето си. Изведнъж сте забелязали, че вашият приятел се държи малко странно. Опитвали сте да не обръщате внимание на това, смятайки че това е само плод на въображението ви или че това не е истински проблем. Но колкото повече време минава, толкова по-голямо ви изглежда доказателството, че нещо не е наред и вие се чувствате принуден да попитате вашия приятел какво става. След като прекарвате време, което ви се струва цяла вечност, за да пробиете стената, която вашият приятел е издигнал между себе си и вас, разбирате, че някой друг му е повлиял през цялото това време, настройвайки го срещу вас, което го е накарало да тълкува действията ви по начин, който ви изумява.

Вие се надявате, че разумът ще надделее и че скоро ще можете да разрешите това недоразумение, но това не се случва! Когато се опитвате да дадете разумно обяснение на нещата, сте безсрамно обвинен в това, че се опитвате да замажете работата. В този момент ви завладяват емоции като нараняване, болка, гняв и дори чувство на поражение за това, че вашият приятел е могъл толкова лесно да повярва на някой друг, без да ви даде шанса да се защитите поне с една дума! Вашето избухване или мълчание (и двете са валидни) сигнализира на „приятеля“ ви, че е бил прав и че всичко казано за вас е истина. Като сипване на сол върху раната, нали?

Може би, докато четяхте последните два абзаца, е изплувал болезнен спомен в съзнанието ви, уверявайки се в реалността на този сценарий, който се е повтарял отново и отново още от зората на човечеството. Дори, докато пиша и си спомням подобен инцидент в моя живот, спирам и се питам отново: “ЗАЩО?”

Сигурен съм, че повечето от нас носим белези от подобно отхвърляне и предполагам, че това в някаква степен може да ни помогне да разберем как Бог се е чувствал в момента, когато Адам и Ева са яли от плода на дървото на познанието. Това е една от най-големите тайни на живота – как думите

на непознат могат да разделят най-добри приятели.

Често съм си представял как Бог наблюдава отблизо Своята дъщеря Ева, когато тя се озовава в средата на градината и как внезапно е въввлечена в диалог с „непознатия“. След всичкото време, което Бог прекарва с Ева, показвайки й неизброимите знаци на Своята любов, дали тя ще се хване за сигурността и любовта на нейния небесен Баща или ще прегърне думите на Сатана, чрез змията? Защо Бог не се е намесил като изпрати ангел, който да възпре нарушаването на техните отношения? Предполагам, че има много въпроси: „Защо?“ към момента. Макар, че нямаме времето и мястото, за да говорим за всички и някои от тях наистина ще останат неотговорени до момента, когато Го видим лице в лице, централният отговор е любовта.

Любовта дарява привилегията да избираш дори тогава, когато това ще нарани жестоко дарителя на този избор. Ако Бог имаше обичая да се намесва всеки път, когато Неговите деца се насочват в погрешна посока, тогава те нямат въобще никакъв реален избор. Има време за инструкция и коригиране, но има също и време, когато мълчанието на даряващия избора дава валидност на всички прояви на любовта. Той е допуснал това, защото любовта без избор не е въобще любов. Това е реалност, с която се борят всички родители, занимаващи се със своите деца. Ако след цялото ни обучение и наставление децата ни отново решават срещу нас, заповядваме ли им да ни спестят болката от отхвърлянето или оставаме тихи и страдаме, като им позволяваме правото на избора да ни отхвърлят? Това е тежко решение за всеки родител.

Бог, облечен в силата на любовта, тихо наблюдавал Ева, своята скъпоценна дъщеря, как се превръща на инструмент за унищожение на възлюбения му син Адам. Към този момент степената на болката в Божието сърце сигурно е била невероятна. Дали болката в Божието сърце поради загубата на Неговата дъщеря ще Го накара да се намеси, за да спаси Адам? НЕ! Божествената любов стиска зъби и тихо чака, доказвайки несъмнено, че Бог наистина е Бог на свободата и свободния избор. Той ще позволи на Адам да вземе своето решение сам. Когато говорим за тестове, моля не подхранвайте абсурдната идея, че Бог безгрижно е гледал изпита от безопасното Си място на небето, за да види дали Адам и Ева притежават всичко необходимо, за да бъдат част от небесния клуб. НИКОГА! Бог е бил под изпитание също толкова, колкото и Адам и Ева. Защото Бог знаел, че ако Адам и Ева паднат,

ще трябва да претърпи вторична загуба, припомняйки си в момента клетвата, която била дадена преди сътворението на света²² - да даде живота на Своя Син – Исус Христос, за да ги спечели отново. Бог напълно е съзнавал всичко това, докато тихо е наблюдавал Ева, а след това и Адам. Каква любов е изразена в това мълчание? Тази демонстрация на любов завинаги ще премахне нечестивата идея, че Бог е бил движан от личен интерес в отношението към нашите първи родители.

В първа глава обсъждахме философията, която възприели Адам и Ева, когато яли от онова дърво и също така обсъдихме в предишната глава трагичната смес от чувства, която довела Сатана да съчини концепцията, според която ние можем да живеем без Бог и да създаваме своя собствена идентичност, чрез нашите постижения. Още докато стомашните сокове на Адам и Ева смилали плода, сив облак на малоценност и вина бавно обгръщал умовете им, премахвайки онези прекрасни, щастливи и радостни отношения между Бога и човека. Проклятието на Дюраселното дърво започнало коварното си дело и за кратко време Адам и Ева били погълнати от вината и страха. Те, заедно със Сатана и неговите ангели извършили душевно и емоционално самоубийство. Те загубили своята себестойност и идентичност и каквото и да правели, не биха могли да си ги върнат обратно. Не било възможно повече да възстановят себе си в благоволенieto на Бога. Те били нарушили отношенията и само Бог можел да възстанови това. Този факт е очевиден дори и когато погледнем към нашите собствени преживявания. Ако някой наруши отношенията си с нас, силата за възстановяването на тези отношения е в неагресивната страна; виновната страна е предала властта в отношенията.

Тук е важно да си припомним това, което разглеждахме във втора глава. Бог е източникът на живота, мъдростта и радостта. Адам и Ева сега се били изключили от този източник, вярвайки на лъжата, че те го притежават всичко вътре в себе си. Силите на разума не можели повече да бъдат използвани несебелюбиво и обективно. Умовете им били в пълна хармония със Сатана. Те нямали способността да демаскират заблудата на Сатана. Сатана започнал да ги изпълва с фалшиви теории за Божия характер. В същото време Сатана внушавал на Адам и Ева, че те са лоши. Казвал им, че заслужават да умрат и че са едни безполезни същества. Сатана е все още

22 1 Петр. 1:20; Откр. 13:8

адски склонен да унищожава усещането ни за идентичност и прави това като ни говори лъжи за Бога и като ни казва лъжи за нас самите. Дотогава, докато вярваме на лъжите за Бога и себе си, ние не бихме могли никога да се помирим с Бога.

Непознатият бил разделил най-добри приятели. Когато Бог ги посетил и ги повикал по име, гласът, който някога те считали за най-сладкият във вселената, сега ги накарал да се скрият от страх и отчаяние. Програмирането на Сатана си бе свършило своята работа!

Представете си как се прибирате един ден от работа, очаквайки с радост щастливия обичай, който сте установили с вашето дете. Всеки следобед вашето дете е тичало към предната врата с радостното: “Тате, тате” и след това се хвърля в ръцете ви с нежна прегръдка. Докато наблюдавате дома си, откривате, че вашето любимо дете не е дошло там да ви поздрави. Объркан, влизате през външната врата и чувате този крясък на ужас и малките крачета бързо тичащи в градината да се скрият. Нещо е прекъснало отношенията. Там, където е имало любов, сега има само страх. Нито един истински баща не би се радвал, ако децата му бягат при приканващия звук на неговия глас. Това е болезнено. Трагично е, че грехът може да ни накара да се страхуваме от най-обичащата, щедра, търпелива и свободолюбива Личност във вселената.

Бог е изправен пред много сериозна дилема. Как да се приближи към Адам и Ева сега, когато те слушат друг глас? Всяка дума, която Бог изговори, ще се тълкува в зла светлина. Те знаят, че са виновни, но сега няма сигурността и стойността, за да приемат, че са сгрешили, тъй като са приели погрешни идеи за Бога, източника на живота и мъдростта. Движени от дух на вина и несигурност, те са станали непокорни. Те са загубили силата да разсъждават честно.

Чудя се на любовта на Бога, изявена в Неговото търпение. Бог вика към Адам: “Къде си?” не защото не е знаел, но за да позволи на Адам да се изправи срещу проблема. *Къде е твоя ум Адаме?* Какво се е случило с твоята идентичност? Физическото винаги представя духовното и физическото скриване на Адам и Ева ясно разкрива скриването, което се случва в умовете им. Те са облекли себе си в заблуда и измама, за да не се изправят срещу истината, която им изглежда толкова страшно. Бог се

опитва да им помогне да диагностицират проблема, така че да може да им донесе благословеното разрешение.

Адам отговаря на въпроса, казвайки на Бога, че той се е уплашил, понеже е гол. Тази изповед е интересна в светлината на Битие 2:25: “Човекът и жена му бяха голи и не се срамуваха.” Адам беше гол преди да яде от плода, но не се срамуваше. От тук се подразбира, че Адам сега се срамува. Еврейската дума (бувш) също означава объркан, смутен и разочарован. Адам беше пълен с объркване, вина и разочарование. Той беше объркан относно това - кой е той и се чувстваше виновен за това, което беше извършил. Бог сега се опитваше да постави пръста Си върху силата на Адамовата болка: “Кой ти каза, че си гол?” Да не си ял от дървото, за което ти заповядах да не ядеш от него?” Бог не пита Адам: “Как знаеш, че си гол?” Той пита Адам “Кой ти каза, че си гол?” Бог се опитва да посочи на Адам автора на лъжите, които са му били казани. С други думи: “Кой те е накарал да бягаши от мен?” “Кой е застанал между мен и теб?”

Адам е запитан директно: “Яде ли от дървото, за което ти заповядах да не ядеш от него?” Това е простицък въпрос, който изисква прост отговор „да” или „не”. И сега, когато умът на Адам си представя Бога като егоистичен и отмъстителен, а себе си като глупав и безполезен, той може бързо да пресметне колко е „две плюс две“ и получава 64. Адам „знае“, че ако каже „да”, ще бъде хванат по две причини - веднъж, че е ял от дървото и втори път, че лъже. Знаейки, че няма изход, Адам си слага боксовите ръкавици и излиза в своя ъгъл на ринга, размахвайки светкавични крушета (както прави всяка личност, живееща в несигурност), опитвайки се да нанесе няколко удара на Бога. Както казва поговорката: “Ако ще падаш, поне го направи биейки се.”

„ЖЕНАТА, която ТИ ми даде, ТЯ ми даде от дървото и аз ядох” - обвинил той.

Това е класическо едностиие. Човекът е хванат с окървавени ръце и нанася два удара – един на Ева и един на Бога. Можете ли да си представите, колко шокирана е била Ева от този човек, който само малко преди това се врекъл да посрещне, каквото и да дойде с нея, но при първата пречка той пада по лице! Грехът не би могъл да произведе героична фигура, която да даде себе си несебелюбиво, за да помогне и да подкрепи

останалите. Той винаги стига до онова: „всеки за себе си“.

Не искаме да пропуснем процеса, който се провежда тук. Реакциите на Адам са подтикнати от неговото чувства на вина и несигурност, в комбинация с погрешна концепция за Божия характер и всичко това е смесено с не малко гордост. Сега, след като той повече не гледа на себе си като на Божие дете, той трябва да възприеме философията: “Ако не защита себе си, никой друг няма да го направи!” Той мисли така, защото повече няма баща. Това е съкрушаващият удар на греха: Как Бог показва на Адам, че той има невярна представа за своя Баща и че той не е с ниска стойност и глупав? Как Адам може да оценява правилно своята ситуация, когато е загубил силата да разсъждава обективно? Бог е единственият източник на истинска мъдрост и Адам е откъснал себе си от този източник. И дори, когато Адам разсъждава, как би могъл разумът му да се освободи от смесицата от вина и гордост, която яростно отхвърля всичко, което отразява истината? Адам не може да търпи Бог да му казва, че е сбъркал, дори и ако това се прави с любов към него, защото неговата несигурност контролира разума му.

Моята искрена молитва е да видите, че след като веднъж Адам и Ева са се отделили от Бога, те се изгубили толкова безнадеждно, че тяхното възстановяване било почти невъзможно. Те били напълно управлявани от сатанинския дух. В техните сърца били посети семената, които накрая щели да доведат техните сърца дотам, че да се присъединят към злите ангели в отчаяната им битка за убиването на Сина на Бога в Ерусалим. Въпреки, че все още не било напълно изявено, сърцата им не желаели да имат нищо общо с Бог или с Неговото царство. Без да осъзнават това, те всъщност Го мразели.

На този етап може да сте изкушени да кажете: “Спри, отиде малко далече с това разбиране. Осъзнавам, че те са имали проблем, но да се каже, че те напълно са мразели Бога, е малко преувеличение на историята.” В отговор бих казал, че ние трябва постоянно да помним, че цялата доброта, любов и мъдрост идват от Бога. Те не произхождат от сърцата на човешките същества. Ако забравим тази жизнено важна гледна точка не можем да прочетем вярно тази история, а не разбираме правилно и себе си. Библията е много ясна по този въпрос. Вижте следните текстове:

Защото копнежът на плътта е враждебен на Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може Римл. 8:7.

Както е писано: - "Няма праведен ни един; Няма никой разумен, няма кой да търси Бога Римл. 3:10, 11.

Сърцето е измамливо повече от всичко, и е страшно болно; кой може да го познае? Ер. 17:9.

Библията декларира, че ума ни, в неговото естествено състояние, мрази или е враждебен на Бога. Нашият ум, в неговото естествено състояние е бунтовен, не се подчинява на Неговите заповеди и е невъзможно да се освободи от това състояние. Аз открих от личен опит и от опита на много хора, с които споделях тази истина, силен дух на съпротива. Този дух на съпротива към факта, че човешкото естество е изпълнено с омраза към Бога, е директно ехо на съпротивата, която Адам изявил към Бога, когато обвинил Ева и Бога, вместо да приеме своята ситуация. Несигурността на Адам е наше наследство и ние също като него не можем да понасяме истината. Ако се чувствате разстроен или гневен поради тези твърдения, ако сте в състояние на презрение и осъждане спрямо тези твърдения, ако се хващате, че категоризирате автора на тази книга като убиец на радостта, понеже не е намерил какво по-добро да каже на хората, освен, че са зли, тогава се запитайте защо се чувствате по този начин? Ако сте сигурни в себе си, тогава тези твърдения няма да ви засегнат въобще. Несигурността и празнотата на Адам са нашето наследство. Това е всичко, което той може да ни даде, нищо повече.

Ако можете да възприемете реалността, че човешкото естество е враждебно на Бога, тогава вие вече сте готови за нещо по-добро. В контекста на Божия план за нашето спасение има необятна свобода в осъзнаването, че не можете да направите нищо добро. Може да престанете да се опитвате. Може да престанете да се самонаказвате, когато злото ви естество скача и нанася физически или емоционални удари, но нека не изпреварваме нещата; ще оставим това за следващата глава.

Връщайки се при Адам и Ева, ние можем да видим, че премахването на бариерата между тях и Бога би било огромна задача. Тяхното възстановяване и това на техните деца би изисквало ред неща като:

1. Средства, които да предоставят мъдрост на човешката раса, за да разпознаят своето окаяно състояние, заедно с начин да бъдат повлияни към правилната посока, без да се нарушава свободната им воля и правото им на избор.

2. Начин да им се покаже, че те възприемат Божия характер и Неговото царство неправилно и по някакъв начин да им се покаже, че Той наистина ги обича.

3. Начин да се премахне чувството на вина и несигурност и да се възстанови тяхната истинска идентичност и стойност като Божии деца.

4. Начин да се възстанови чувството им за цел, тяхната причина за съществуване или съдба.

5. Всяко от изброените дотук неща изисква време. Адам и Ева са се самолишили от своя живот, така че те имат нужда от система, която поддържа живота и може да им осигури време да избират и да решават.

6. Докато се прави всичко това, Бог трябва да поддържа чувство за справедливост. Той не би могъл да пренебрегне бунта им и да каже, че всичко е наред. Макар в Своята милост Бог да не позволява на пълните последици от тяхното решение да се стоварят върху тях, Адам и Ева все пак трябва да преживяват вкуса от последиците на това решение, за да може да започнат да оценяват грешката на това, което са избрали да направят.

Има един изключително важен момент, който тук трябва да се отбележи. Бог не е бил изненадан. Отец и Неговият Син вече били решили какво ще направят, когато се стегне до това положение. Планът вече се осъществявал – план достатъчно добре замислен, за да посрещне тази отчайваща ситуация.

7. *Небесната линия на живот*

Има една история за отговорник на железопътна гара, който имал отговорността да отваря и затваря железопътен мост, така че корабите да минават под него. Когато мостът бил вдигнат, сигнал до самата линия показвал на машиниста да почака, докато мостът е отворен. Точно този ден мостът бил вдигнат и нямало нужда де се сваля за известно време. Отговорникът на гарата изведнъж забелязал, че идва влак на завоя. Сигналът навярно не е бил указан. Той чувствал, че би имал време да свали моста, но тогава забелязал сина си как се катери на зъбчатото колело, което издигало и сваляло моста. Отговорникът на гарата знаел, че ако не свали моста, за да спаси живота на сина си, всички пътници във влака щели да загинат. Ако искал да спаси пътниците на влака той трябвало да пожертва сина си. Нямало време да се бави при вземане на решението. Със силна болка раздираща сърцето му, той дръпнал лоста и мостът започнал да слиза надолу. Той паднал на коленете си в агонизиращ плач, когато чул мъчителния вик на своя син смазван от гигантските зъбци. Влакът минал безопасно по моста, а пътниците не разбрали нищо за голямата опасност, която била пред тях и за невероятната жертва, която току-що била дадена, за да ги спаси.

Аз често се чувствам неспособен да остана спокоен, спомняйки си, когато за първи път чух тази история, заради нейната поразителна прилика с решението, пред което се е изправил Бог във връзка с човешката раса и нейната съдба. Щял ли Бог да допусне човечеството да скочи от релсите надолу към тъмнината или щял да предостави алтернатива? Нямало много време за действие, понеже Адам и Ева били откъснали себе си от силата си на живот и скоро щели да бъдат трупове по земята със съдба, завинаги запечатана в смъртния гроб.

Преди сътворението на човешката раса, Отец и Син имали много сериозен разговор, нещо което Библията нарича „съвещание на мир“.²³ Тогава бил положен план за това, какво щяло да се случи, ако човешката раса избере срещу тях. Сега било време да се действа. Кой би могъл да измери страданието на Бога? Дали Той щял да позволи Неговият Син да бъде

23 Зах. 6:13

заместник на Адам и Ева и да плати последиците на техния избор? Дали Той ще позволи Неговият Син да поеме върху себе си тяхното недостойнство и безнадеждност, отнасяйки ги в гроба. Щял ли да позволи на Своя Син да претърпи пълна загуба на идентичността и разделяне със Своята синовност, което да откъсне думите от сърцето Му: „Защо Си Ме оставил?“

Докато пиша тези думи, синът ми стои кротко срещу мен. Обръщам се да погледна красивото му лице и усещам чувство на радост и любов, извиращи от сърцето ми към него. И тогава се опитвам да се поставя на мястото на Бога, позволявайки на сина ми да поеме смъртоносното наказание на една група хора, които сега мразят и мен и всичко, за което се боря. Признавам си, че умът ми просто отказва да приеме тези мисли. Аз дори не си позволявам да ги мисля. Подсъзнателно разбирам, че дори една мисъл за това е твърде болезнена, сякаш ще колабирам! Мислите ми се насочват отново към Бога и Неговата дилема и аз просто онемявам. Усещам най-дълбоко чувство на благодарност към Него, че е позволил това да се случи, съзнавайки, че и аз съм като един от онези пътници на влака, който в продължение на много години не съм разбирал, или дори оценявал Небесния Отговорник на гарата и Неговата невероятна жертва. Тази мисъл винаги ме кара да спра и да Му се поклоня с благодарност за Неговата безгранична жертва и любов.

Аз съм удивен, че Синът на Бога, който по-късно стана Исус, пожела да направи това за нас. Библията казва, че Бог знае края от началото и щом като Отец е споделил това знание със Своя Син, Той е можел да види това, което Го чака, когато Той дойде на земята, отхвърлянето, побоя, подигравките, омразата, ненавистта, псувните и проклятията, голотата и тъмнината на кръста, недостойнствата на милиарди, натоварени върху Него и насъбраната вина и скръб на стотиците поколения. Той е видял всичко това и все пак Божият Син казва: “Аз желая да върша Твоята воля, о, Боже, законът Ти е в сърцето Ми.” Божият Син не се поколеба да се съгласи да дойде, но по-скоро Той копнееше да го направи. Неговото сърце, като сърцето на Неговия Баща, копнее да възстанови Своите деца в съдбата на пълнотата на радостта. Какъв Бог е Този? Кого ще сравним с Него и какви думи са достатъчни да Го прославят?

Ние забелязахме в последната глава, че Адам и Ева се нуждаеха от

поддържаща живота система и способността да различават истината от заблудата, те имаха нужда от помощ, за да виждат истината за Бога, да усещат, да разкриват и да отхвърлят лъжите, които им казваше Сатана. Те се нуждаеха от морален компас, който да им помогне да разпознават истинския духовен север.

Всички тези неща щяха да бъдат предоставени чрез дара на света – Божият Син. Това било казано на Адам и Ева в Битие 3:15. Визирайки директно Сатана, Бог казал следното:

Ще поставя и вражда между тебе и жената и между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти нарани главата, а ти ще му нараниш петата.

Този стих прелива от обещание и надежда. Бог казал, че ще постави вражда между Сатана и жената. Когато Бог говорил на жената, Той говорил на всички, които ще дойдат от нея, с други думи на цялото човешко семейство. Думата „вражда“ означава омраза или враг.²⁴ Бог щял да вложи нещо в сърцето на човешкото семейство, което мрази злото и копнее за доброто и истината. Има само една причина Бог да може да направи това и това е, защото Неговият Син щял да помири човешкото семейство чрез живота и смъртта Му на земята. Това се има предвид с враждата, съществуваща между семето на жената и семето или потомството на Сатана. В книгата Римляни, Павел се позовава на тази омраза към злото, като я нарича благодат или сила в следния стих:

Но дарбата не е такава, каквото бе прегрешението; защото, ако поради прегрешението на единия измряха мнозината, то Божията благодат и дарбата чрез благодатта на един Човек, Исус Христос, много повече се преумножи за мнозината Римл. 5:15.

Това е невероятна истина, която може да донесе мир и радост отвъд всяко сравнение. Горният факт означава, че всеки дъх, който поемате (независимо вярвате или не в Божия Син и Неговата жертва) е дошъл директно от Исус Христос. Точно Неговият живот е, който прави сърцето ви да бие, дава ви дишане и ви поддържа жив. Всички функции, които ние наричаме неволни

24 Тълковен речник на Вайнс - Enmity

от наша страна са всъщност доброволно поддържани от Божия страна. Той е сърцето на истината, която гласи:

За да търсят Бога, та дано биха Го поне напипали и намерили, ако и Той да не е далеч от всеки един от нас; защото в Него живеем, движим се и съществуваме; както и някои от вашите поети са рекли: "Защото дори Негов род сме" Деян. 17:27, 28.

Бог не е далече от всеки от нас, защото ние сме поддържани от живота на Исус Христос заради заслугите на Неговата смърт на кръста за нас. Ако се чувствате отдалечени от Бога, истината е, че Той никога не е бил далече от вас. Само трябва да почувствате своя пулс, за да знаете, че Той не ви е оставил.

Добавете към това и факта, че Бог влага в сърцата ни желание да вършим правото и да желаем да се противопоставим на злото; и така ние имаме много за какво да бъдем благодарни. Помислете си за случаите, когато сте били изкушени да направите нещо греховно и как след това сте размислили и не сте го направили. Това е дарът, който Бог ви е дал, враждата срещу злото. Няма значение дали вярвате в Бог или не, вие все още притежавате този дар чрез Исус. В Писанията ни се казва, че Бог дава дъжд и на добрите и на злите.²⁵ Помислете колко пъти Сатана е поставял зли мисли в умовете на някого, за да ви причини нещо или да отнеме ваши притежания и враждата, поставена в тяхното сърце от Бога ги е насърчила да не го правят. Разбира се, ние все още имаме правото да избираме дали да отхвърлим този подтик и да извършваме злото, но ако тази вражда не беше там, никой от нас не би бил способен да престане да действа според злите мисли на умовете ни.

Какъв невероятен Бог, Който прави всичко това за нас! Ние като раса от хора сме били напълно изгубени и поробени в сатанинските зли пътища. Ние сме били отвъд всяка възможност да си помогнем, обречени на мизерията и пълното унищожение. Но нашият нежен небесен Баща не пожелал да се откаже от нас. Той ни е дал най-скъпоценното нещо което има – Своя Син. Исус завинаги ще бъде един от човешкото семейство и един от нас. Това е жертва, която ще бъде централната тема за изучаване и

25 Мат. 5:45

размисъл за остатъка от вечността.

Когато мислите за тези неща, как се чувствате относно всичко това, което Бог е направил за вас? Неговият Дух сега ви привлича да Го приемете и да повярвате истината за Него. Той иска да знаете, че Той страшно много ви обича и че Той е дал всичко, за да ви задържи обратно. Аз не мога да устоя на такава любов, тя е твърде чудна и мощна за мен. А вие?

8. Сравнение на двете царства

Преди да продължим, мисля че ще е полезно да обобща двете различаващи се царства, които в момента съществуват в света. Божието вечно царство и сатанинското царство, които били представени на Адам и Ева в Едемската градина. Ако помислим за момент, какво е това, което определя едно царство, има три атрибута, които е добре да вземем под внимание:

1.УПРАВЛЕНИЕ. Система, чрез която се управлява царството. Например демокрация или диктатура.

2.ВАЛУТА. Ценностна система, чрез която поданиците на царството могат да обменят продуктите си.

3.ПОДАНСТВО. Начин да се определи как някой може да бъде член на това царство.

Ние можем да поставим в контраст двете царства по следния начин:

	Божие царство	Сатанинско/световно царство
Управление	семейство	най-силните
Валута	взаимоотношения на обич	предимства/приноси
Поданство	деца на Бога	изпълнения и постижения, които се оценяват от другите и самия себе си

Божие управление се основава на семейната система. Главата на управлението е Отец. Отношенията между водача и неговите поданици е близко и интимно. От друга страна сатанинското царство е на основата на това кой е най-силен. Онези, които са най-силни, са тези, които управляват.

Дори при демокрацията, онези, които най-силно рекламират тяхната вест и най-силно убеждават гласоподавателите, ще се възкачат на власт.

Божие царство оперира, чрез силата на неговите отношения. Небесната валута е любовта. Поданиците са опазвани в любовта на техния Баща и не изпитват нужда да доказват своите достойнства или ценност. Те могат невинно да се наслаждават един на друг на своята компания без никакви скрити планове. Най-голямата амбиция и радост е в това, да учиш за Бога и да Го познаваш.²⁶ И понеже Божието знание, мъдрост и характер са безгранични, това радостно занимание никога няма да престане. Винаги ще има нещо, което да се научава за Него. Неговите поданици научават за Него директно или чрез нещата, които Той е направил. Следователно, наблюдението един друг и изучаването на природата и вселената е също радостна част от това да бъдеш в това царство. Щом като открито се признава, че всичко идва от Него, цялото творение се покланя на Бога с радостна благодарност.²⁷

В контраст с това, сатанинското царство работи на основата на придобивки и предимства. Стойността идва от това, което постигаме, така че трупането на придобивки е жизнено важно, за да бъдеш ценен. Тези придобивки могат да бъдат материални, ментални или рационални. Колкото по-голяма е къщата, толкова повече играчки може да притежаваш и повече стойност ще имаш. Колкото е по-високо нивото на образованието, толкова по-висока би могла да е професионалната ти позиция и респективно твоята лична стойност. Хората, с които си свързан са много важни, защото една личност може да е от голямо предимство за твоята кауза. Сатанинското царство вярва, че хората имат сила вътре в себе си, така че притежаването на други хора може да те направи още по-могъщ. Отношенията с хората се превръщат на инструменти, чрез които ние добиваме все повече. Това прави нуждата от контрол над останалите много важна. Има много начини за контролиране на другите. Един от често срещаните е да се държиш мило и дружелюбно с тях. Този начин се използва постоянно от продавачите в търговията. Извършването на велики дела може да впечатли хората и да ги накара да те следват. И ако това не става, може да използваш сила, изнудване, заплахи, за да контролираш хората и да си осигуриш тяхната лоялност. Ето защо днес толкова отношения са болезнени и изпълнени със

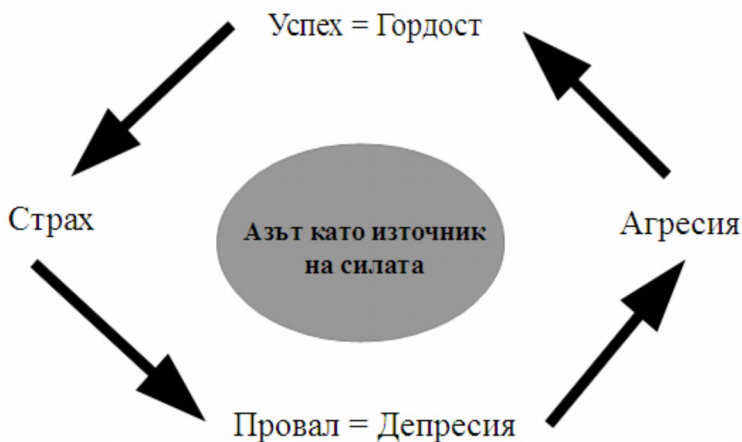
26 Фил. 3:9, 10

27 Откровение 14: 6, 7; Откр. 4: 1-9

скръб, защото често хората са се свързали, за да повишат своята стойност и достойнство.

Другата разлика, която забелязахме е по отношение на поданството. В Божието царство вие сте считан за поданик поради това, че сте дете на Бога. Независимо от обстоятелствата или трудностите на живота, този факт никога не се променя. Поданството ви е сигурно в отношенията ви с Бог като ваш Баща. В сатанинското царство сте считан за поданик на основата на това, което правите или съответно на това, което не правите. Както постижението, така и мързелът ви дават поданство дотогава, докато сте съсредоточени в изпълнението и извършването. В това царство вие се събуждате всяка сутрин и мислите, какво трябва да се постигне през този ден, за да се чувствата добре със себе си. Ако хората възпрепятстват усилията ви да постигнете нещо, вие се разочаровате и се разгневявате. Ако в края на деня усетите, че не сте постигнали много, се чувствате някак празни и или се депресирате, или ставате още по-решителен. Животът е един цикъл, който се върти около гордостта и чувството за малоценност. Когато постигнете нещо, вие се възгордявате, а когато се провалите, се чувствате нищожен. Животът между успеха и провала се състои или от агитирана решимост да се постига нещо, или страх, че това, което сте придобили, може да бъде изгубено. Един непрекъснат цикъл докато умрете или смените царствата.

Емоционален цикъл в сатанинското царство

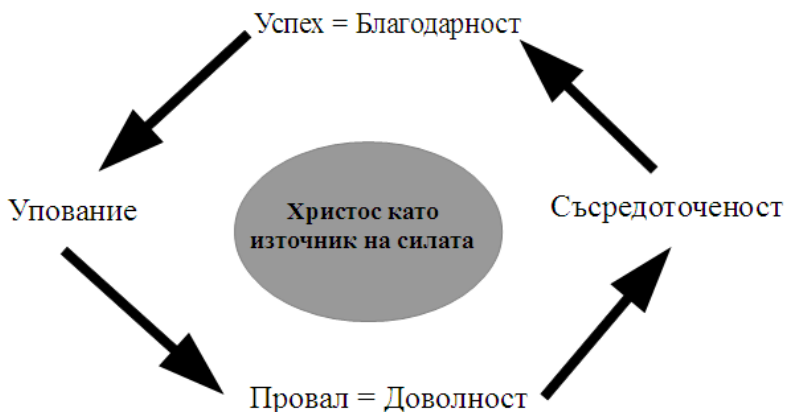

Този цикъл е простият резултат от убеждението, че имаме сила в себе си. Ако ние сме захранвани със сила от самите себе си, то тогава ние не сме зависими за добиването на стойност от някой друг. Ние трябва да култивираме и произвеждаме собствената си стойност. Всеки успех ни утвърждава и всеки провал ни тегли все по-близо до нищожността.

Спомням си конфликта в сърцето ми, когато за първи път започнах да изнасям проповеди. Чувствах се толкова благословен, когато посочвах на хората библейските истини, но когато в края заставах на вратата да поздравя хората докато те си тръгваха, минаващи на опашка през вратата, аз се хващах как очаквам от тях да ми кажат, че съм се справил добре, да потвърдят това, което съм направил. Колкото по-добре проповядвах, толкова повече одобрение искаше сърцето ми. Знаех, че е погрешно да се мисли по този начин, така че за известно време, когато хората ми казваха, че проповядвам добре, аз казвах: "Благодарете на Бога, а не на мен", но това звучеше някак неловко и понякога хората се чувстваха така, все едно ги отблъсквам. Когато признаваме, че всички добри неща идват от Бога и че ние сме оценностени от Него, независимо от всичко което правим, тогава

сме свободни да успяваме и да се проваляме без всяка грижа за чувството на малоценност и нуждата от уверение от останалите.

Емоционален цикъл на Божието царство

Важно е да се помни, че макар членовете на Божието царство да не добиват своята стойност на базата на постиженията си, те все пак се стремят към успех. Всъщност те имат капацитета да постигат много повече, защото в случай на провал не е нужно за тях да се изправят срещу страха от чувството за малоценност. Те продължават да бъдат обичани и си остават деца на Бога, независимо от това дали успяват или се провалят. Божието царство ви предлага най-добрия начин да достигнете пълния си потенциал, без да похабява отношенията ви и да унищожава вашата ценност.

Накратко очертахме естеството на тези две царства. В останалата част на книгата ще проследим как тези царства са се развили в обсега на човешката история и трудностите, които преживяваме, живеейки между двете. И двете царства предлагат свобода, и двете царства обещава много, но онова царство, което ще ви остави дълбокото усещане на значимост и стойност, то е непоклатимо?

9. Сърцето на Вавилон

“Къде сбъркахме?” Викът на сломеното сърце на един баща, който с мъка се опитва да разбере реалността, пред която сега се изправя. “Имахме добро семейно положение и той знае, че го обичаме” - продължава бащата, отчаяно търсейки обяснение на това, защо синът му тъкмо е осъден за трафик на наркотици, кражба и убийство.

Викът на това съкрушено сърце е бил чуван повече, от колкото смеем да си представим. Родители, живеещи със срама и агонията на дете, пропаднало в живот на бунт и нечестие. Източникът на този вик на съкрушеното сърце може да се проследи и ние стигаме до нашите първи родители и трагедията на първия им син Каин. Родителите познават радостта, която Адам и Ева са почувствали, когато за първи път са държали малкия Каин в ръцете си. Плодът на тяхната любов сега бил техен и те можели да го държат и да му се наслаждават. Докато Ева гушкала нейното ново скъпоценно снопоче, тя плачела радостно: “С помощта на Господ придобих човек!”²⁸ Ева вярвала, че Каин е обещаното потомство, споменато в Битие 3:15, което ще донесе изцеление и благословение на всички народи. О, само ако това беше истина, защото горчивата ирония за Ева беше, че Каиновото наследство щеше да донесе мизерия, унищожение и смърт за милиони. Каин стана глава на една класа поклонници, която имала свое собствено духовно преживяване. Тази група съставлява по-голямата част от населението на света, група, която Библията по-късно ще назове с кодовото име - „Вавилон.” В тази глава ще проследим мотивиращия дух, който стои зад тази група хора и как това се отразява върху вас и мен.

“Тате, защо трябва да убиваме това бедно и невинно агне?” Заколението на агнетата било замислено да съхранява за човешкото семейство представата за стойността, която трябвало да бъде платена за тяхното спасение и представата за обичта на Бога, Който дава този дар. Това бил ритуал, който посочвал едновременно напред към надеждата и назад към срама. Той представлявал утешаващо напомняне за удивителната любов на Бога и в същото време болезнено напомняне за човешката неблагодарност и егоизъм. Участието в една такава служба винаги би предизвиквало смесени

28 Буквален прочит на Бит. 4:1

чувства. Взирането в лицето на невинното агне, обхванато от своята тиха агония, мощно изявява цената за спасението. За всички, които поглеждат в лицето на истинското Агне на Бога, надеждата винаги се е смесвала с душевната агония, която идва от осъзнаването на цената за спасението. Който не успее да схване това или ще бъде завлечен към отчаяние или ще отстъпи назад от живия ужас на една такава цена, за да пренапише произхода на човечеството, отричайки на първо място, че някога се е случвало такова падение. Когато започнем да се съмняваме в любовта на Бога, предал Своя Син на смърт, кръстът се превръща от светлина в тъмнина, от символ на надежда в символ на срам.

След като наблюдавал в продължение на години как неговите родители колели агнето и виждал техните сълзи и скръб смесени с надежда, търпение и увереност в идващият Потомък, Каин решил, че не би могъл повече да търпи чувството на срам и необходимостта от смирение. Фокусирайки се върху падението на човечеството, изложено от закланото агне, Каин избрал да не си спомня великата Божия любов, изразена в даването на такъв дар. Агнето само карало Каин да се чувства несигурен, част от наследството, което той получил от баща си, което той от своя страна получил от Сатана. При Каин агнето само му говорело, че той е неприемлив за Бога със своите собствени права и че поведението му не е одобрено от Бога. Очевидно Сатана е насърчил Каин да направи дръзката стъпка за премахването на закланото агне от неговото поклонение. Библията ни казва, че Каин принесъл плодове на Господ.²⁹ Казва ни се също, че Каин бил земеделец, който произвеждал храна като част от професията си. Приносът на Каин бил символ на неговите усилия да спечели уважението на Бога чрез делата на ръцете си. Той преобразувал своето поклонническо преживяване от това на смирената вяра в едно гордо представяне, от отношения на интимно упование в облекчение, чрез договорни отношения. Такава религия пренебрегва факта, че ние нямаме правота да правим сделки с Бога; ние нямаме свой собствен живот, на който да се облегнем, така че да посрещнем Бога на своя собствена територия. Тъжно е, че Каин е забравил това. Сатана му обещал свобода, чрез освобождение от срама на агнето, но премахването на агнето от религията на Каин настъпва промяна от отношения на вяра в истинския Бог към набор от ритуали, основани на изпълнението и изготвени в чест на божество, измислено от самия него. При тази промяна, Каин възприел отровата на

29 Бит. 4:3

Дюраселното дърво, осъществил скок на делата чрез Дюраселното бърджии макар в началото да изпитал ободряващо чувство на свобода, било само въпрос на време въжего да достигне лимита си и отровата да започне да действа.

В глава пета разгледахме някои емоционални белези, които се появяват в резултат на разбитите семейни отношения. В обобщен вид бяха:

- Непрекъснато търсене на одобрение
- Строго себеосъждане
- Преиграване в ситуации, над които нямат контрол – например, често проявяват взискателност
- Имат проблем в отношенията³⁰

Когато Каин се отдалечил от Божия план за спасението му, той се отдалечил и от Бога; семейните му отношения също били напълно разбити. Тази дистанция допълнително подклаждала пламъка на чувството му за несигурност; Божият Дух повече не можел да успокоява страховете му или да му помогне да отхвърли сатанинските лъжи. Чувството за празнота и срам продължило да нараства. Подобно на Сатана, Каин напразно се борил да поправи това чувство за развалените му отношения с Бога. Колкото и да се стараел, никога не можел да премахне това дълбоко усещане за празнота освен ако не пожелаел под въздействието на емоциите да се върне при Бога, Неговото царство и Неговия план.

Турбулентните емоции на Каин скоро щели да го доведат до избухване. Това се случило, когато Каин и брат му Авел дошли да се поклонят на Бога във времето на жертвата. Бог приел приноса на Авел от агне, изгорено от божествения пламък, но приносът на Каин останал незасегнат. Точно това било необходимо за разгневяването на Каин. Грехът е изключително нелогичен. Каин не следва инструкциите и след това е ужасно изненадан, когато нещата не се получават при него.

Представете си, че отивате на магазина и купувате всички продукти необходими за опичане на хляб. Питате магазинера как се прави и той ви дава списък с инструкции. Всичко върви добре, докато подушвайки, мине

30 Конуей – с. 31

приятната миризма на маята и вие решавате, че хлябът ще бъде по-добър без нея. Ръгвате тестото във фурната и след малко получавате един тъжен равен самун хляб. Би ли било оправдано тогава да се втурнете с гняв при магазинера и да започнете да го поучавате за това, че ви е накарал да изглеждате като провалил се готвач? Едва ли! Но точно това направил Каин с Бога.

Каин достига точката, от която няма връщане. Възприемайки царството на Сатана, където неговата стойност се определя от усилията и изпълнението му, възможността да бъде ръководен и поправян, намалява драстично. Каин знае, че е направил погрешното нещо, но човешкият ум лесно може да заблуди себе си и вместо смирено да се подчини на Бога, той се разгневява. Бог нежно се опитва да му помогне и да го поправи, като му посочва назад към обещания дар – Неговият Син, но Каин не чува предупреждението. Бунтовните му чувства нарастват и царството на тъмнината почти завършва най-успешния си експеримент с човечеството.

До този момент сърцето на Каин е напълно доминирано от чувствата, на които Сатана е дал свобода в небето. Той желае одобрението на Бога, но това да стане по неговия начин. Чувството за неговата малоценност се увеличава до степен, която го прави готов всеки момент да експлоадира. Той е хванат в ужасната ситуация да жадува за одобрението на по-висша сила, за да задоволи копнежа си за приемане и стойност, докато същевременно иска да пренебрегне факта, че всичко дължи на Бога и трябва да бъде смирено благодарен за Неговата любяща грижа чрез Агнето. Все още напушен от това, че е бил „публично унижен“ пред Авел, той започнал да се кара с него. Авел започва да предизвиква Каин по въпроса за неговия метод на поклонение и го насърчава да се върне към Божия план. Това е всичко, което му е било нужно на Каин. Нещо щракнало в него. Чувството му за малоценност го докарало дотам, че вече не го било грижа за нищо и когато дошъл този момент, на Сатана му се дава пълен достъп да го контролира. Сатана изпълва Каин със силна омраза към брат му, семейните отношения са забравени и царството на Сатана вече напълно изявило себе си. Цялото небе наблюдава, когато се извършва това първо убийство, първото унищожаване на святи и скъпоценни отношения. Това се случва, когато се нарушават Божиите закони! Небето притихва и дори Сатана и неговите ангели сигурно са онемели за момент, когато безжизненото тяло на Авел е обагрило земята с кръвта си.

Сатана инициира ужаса на това събитие и за да е сигурен, че неговият роб няма да му избяга, той така дълбоко притиска Каин с чувството за вина, така че той никога повече да не повярва, че Бог би могъл да му прости. Това е лудостта на Сатана, той ни обещава свобода и радост в следването на бунтовния му курс, а когато съгрешим, неговият силен глас настоява пред Бога за нашето унищожение. В същото време неговият глас шепне на душата ни, че сме прекалено зли и нечестиви, за да бъдем отново приети някога от Бога. Неговият глас величава чувството ни на вина до там, че предпочитаме да умрем. О, жалък враг на човешката раса – ти ще получиш своята награда за долните си и безгръбначни тактики! Сега, когато Каин напълно е престъпил линията, той няма защита за душата си и Сатана го кара да вика: “Нечестието ми е по-голямо от това, което може да бъде простено.”³¹ Това са най-тъжните думи, които някой може да си представи. Бог отишъл при Каин, не за да го отсече, но да се опита да го възстанови. Той попитал Каин къде е брат му, не за да го обвини, но за да даде възможност на Каин да се покае и да се върне при Бога. За съжаление Каин изказал тези скръбни думи: “Моето беззаконие е твърде голямо, за да бъде простено.” Той повярвал на сатанинските лъжи вместо на Божието слово. Той посял и сега жънел.

В стих 11 на 4-та глава Бог произнася проклятие. В последната част на проклятието Бог казва на Каин, че той ще бъде бежанец и скитник. Тези думи се отнасят за един, който се тресе и трепери; това придава усещането за човек, останал без надежда и бъдеще. Това проклятие не било приложено от Бога чрез размахването на някакъв небесен жезъл, но проклятието се съдържало в самото отхвърляне на Божието семейно царство, съдържало се в отхвърлянето на близките взаимоотношения. Душата му се измъчвала, защото той бил създаден за интимност, но сърцето му избрало различен път —вечно жадуващ за любов, но вечно отблъскващ онези, които се приближават до него, желаещ близост, но оставащ завинаги неспособен. Завинаги неспособен да допусне хората до тайното място на сърцето си, където пребивава неговата малоценност; копнеещ за приятели, но предпазлив срещу съперник на неговото юначество. Ето в какво се изразява истинността на поговорката: “Няма почивка за нечестивия.”

31 Бит. 4:13 – бележки под линия

Библията ни казва, че Каин излязъл от присъствието на Господ.³² Сега живеел без усещането за близостта на Бога. Вярвайки, че неговият грях го е отделил от Бога, той затворил себе си за Бога. Сега, когато повече от всякога той се нуждаел от одобрение и остойносттаване, той започнал да строи град. Щял да събере хора около себе си и да бъде техен водач. Щял да построи големи здания и да добива своята себестойност от това, което е постигнал. Щял да заобгради себе си с делата на собствените си ръце и доколкото това било възможно, да блокира достъпа до съзнанието си на доказателствата за Божиите дела. Той щял да ангажира себе си до степен, при която да няма време да си задава въпроси относно състоянието на душата си.

И така, Каин се превърнал в проводник за установяването на сатанинското царство на земята. Чрез него се развила цяла една раса хора, които извявали всички белези на несигурността и малоценността. Те били търсачи на сила и положение, развивали контролиращ дух, завиждащи на всеки съперник, в една безкрайна надпревара за идентичност отделно от Бога, Който направил небето и земята. Дотогава, докато Сатана можел да кара хората да търсят стойност вътре в себе си, вместо от ръцете на великия Бог на личностните взаимоотношения, той имал възможността да ги контролира. И така и направил. През всички епохи Сатана е държал класа хора под своето командване, обвързвайки към себе си техните несигурни и с чувство за малоценност души в опит да владеят света.

Изучавахме сърцето на Вавилон, едно измъчено сърце, което търси идентичност и стойност чрез това, което прави; търсещо одобрение за своите подвизи и опитващо се да манипулира обстоятелствата, така че да не бъде заплашено. В следващата глава ще проследим развитието на това сърце, vyplъщаващо се в човешката история.

32 Бит. 4:16

Част 2.

Една съдба -

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА ИДЕНТИЧНОСТТА

10. Разкъсване на дюраселните вериги

Имаше дълга пауза, докато двамата се държаха един друг. Силата на емоцията беше много дълбока, но и двамата знаеха, че е дошло времето. През цялата вечност Отец и Син са били постоянно в близко общение един с друг и сега съвсем скоро това общение щяло да прекъсне. Божият Син сега щял да се отправи на мисията да възстанови своите човешки синове и дъщери. И Отец и Синът разбирали рисковете и цената, която трябвало да се плати, но любовта ги подтиквала да го направят.

За един кратък момент Отец и Син погледнали към бъдещето и наблюдавали развитието на мисията. Презрението, отхвърлянето, омразата, ритането, ударите с камшика, гвоздеите и всичко потъвало в нищожност в сравнение с този ужасен момент във времето, когато небето и земята се изправят, за да видят раздялата на Отец и Син. Синът вижда хилядолетия на вина, страдания, бунт и малоценност, връхлитачи върху Него и наблюдава Себе си, треперещ като лист, разкъсан от усещането за отдалечаващите се стъпки на своя Баща, когато Той го оставя на ужасите на смъртта.³³

Прегръдката става още по-силна – как може Отец да Го предаде на така участ? На едно по-дълбоко ниво Те и Двамата се борят с възможността да паднат и да загубят пред силата на греха. Божият Син щеше да вземе на Себе Си човешко естество, предоставяйки прозорец на възможност за Неговия стар съперник Сатана да Го победи. Не е имало гаранции за успеха. Как биха могли да планират такава лудост, такъв риск?! Как биха могли дори да подхранват идеята за такъв абсурден план?! Но любовта ги

33 Евр. 2:9

подбужда.

Тази дълга пауза, която изглежда като цяла вечност, най-накрая приключва; Те и Двамата решават да проведат плана. Синът стъпва на краищата на небето, един последен поглед към любящото лице на Неговия Отец и след това изчезва.

В глава 6 разгледахме дългия предизвикателен списък, с който Бог трябваше да се справи, ако трябва да спаси Своите синове и дъщери на земята. В глава 9 видяхме развитието на сатанинското царство в сърцето на човека и как Сатана владее над нас чрез чувството ни за малоценност. Ако Исус трябваше да разбие тази сила, Той трябва да премахне това чувство на малоценност. Той трябва да свърже отново чувството ни за идентичност като деца на Бога и да победи фалшивата идентичност, възприета от Дюраселното дърво.

Лошо предчувствие вероятно е обхванало сърцето на Сатана, когато е наблюдавал ангелите да пеят химна на радостта на овчарите, че Месия е дошъл. Блестящата звезда, ръководила мъдреците към обора, едва ли е била утешителна за него. Можем да си представим как той се е взирал в това благородно новородено, знаейки че то е дошло за битка. Той не можел да наруши тишината и спокойствието около Детето, нещо което той винаги можел да прави с останалите деца. Това било объркващо, Детето било от плът и кръв, но върху него почивал дълбок мир, който той бил абсолютно неспособен да наруши. Сатана знаел, че е загазил.

Този обезпокоен дух тегнел върху сърцето на Ирод и на нас се дава възможност да надзорнем отвъд угнетението към силите на мрака, които са го подбудили. Дълбокото чувство на несигурност, което завладяло Ирод, го направило лесна плячка за сатанинската кампания на шок и страх срещу Небесното царство. Той би премахнал бебето още преди да е започнало реалното съревнование. Но спокойната увереност на новородения Цар не било на погрешното място и Провидението доставило изходен път за Него, така че Той да може да се бие с управителя на тъмнината и в човешката си плът отхвърлил неговите вериги, вериги на несигурността, поробили обречената човешка раса.

Животът на Исус може да бъде обобщен в думите от Йоан 8:29 (NIV).

“Онзи, Който Ме е изпратил, е с Мен; Той не Ме е оставил сам, защото Аз винаги върша това, което Му е угодно”. Няма значение какво правел Сатана, той не можел да наруши това чувство на достойнство и увереност. Христос се държал за Своята синовност с устояваща решителност, която изумила дори княза на мрака. Сатана навярно е бил гневен поради безплодните си усилия да накара Христос да съгреша. Най-накрая някой, който можел да се съпротиви на Сатана. След четири хиляди години на успех при всяка една личност, живяла на планетата, Сатана напразно се хвърля върху солидната като скала стена на една човешка душа, която е уверена в Своята синовност спрямо Бога. Синовността била ключът към победата. Синовността била най-сигурното укрепление срещу този порой на малоценността, който давел човечеството и затова синовността трябва да е фокусната точка на войната между двамата съперници.

Градчето Назарет е пълно с въодушевление. Новината за Кръстителю се разпространява бързо. Предтечата на Месия е дошъл и когато вестта достига до скромната дърводелна, Исус знае, че е дошло времето за битката. Той оставя длетото и триона, прегръща Своята майка и се отправя към Йордан.

Исус е уверен в Своята синовност, но приближаващата битка в пустинята ще го изпита така, както никой до този момент не е бил изпитван. Вратите на човешката скръб ще се отворят към Него като язовир с разпукана стена. Исус трябва да се изправи пред цялата сила на човешкото недостойнство и да остане твърд като гibraltarската скала. Ако успее да остане твърд, тогава за първи път някой ще сломи веригите на Дюрасел. Плячката от тази победа ще стане наследство за онези, които вярват в Него.

Битката в пустинята била от фундаментално значение за делото на кръста. Каква полза има едно предложение за прощение, ако човешката душа не може да сломи веригите на своята малоценност? Каква полза би имала най-мощната демонстрация на любов, ако нито един мъж, жена или дете не може да има сила да приеме този дар – НИКАКВА! Малоценността и нищожността на Дюрасел трябва първо да бъдат победени и плячката от победата да бъде поставена в ръцете на човешката раса, така че всички да могат да получат сила да приемат несравнимия дар на кръста.

Отец знае какво приближава и Той ще подсили ръката на Своя Син за

битката, не чрез могъща изява, нито пък чрез въоръжена армия. Нито едно от тези не би могло да посрещне идващия враг. Бог предлага Своего най-добро оръжие – силата, която идва от техните отношения един с друг. Когато Исус излиза от водата и гълъбът слиза, небесата се отварят и Исус чува силния глас на Неговия Баща: “Този е Моят възлюбен Син в Когото е Моето благоволение.” Тези думи са най-острият меч, който Отец би могъл да предостави на Своя Син, за да се изправи в битка. В безопасност в СЛОВОТО на Своя Баща, Той ще победи коварния враг и ще разкъса тези вериги в наша полза, които ние никога не бихме могли да разкъсаме сами.

Значимостта на това твърдение отива по-дълбоко от това, което мнозина си представят. Фактът, че Бог приема член на човешката раса, предлага невероятна надежда за останалите от нас. Чрез Исус Бог достига всеки един от нас и ни казва, че ние сме Неговите възлюбени деца. Ако се надяваме някога да приемем дара на кръста, първо трябва да чуем тези скъпоценни думи: “Ти си Моето възлюбено дете, в което благоволя.” Не е възможно да приемеш дар от враг без да се чудиш дали не е капан за глупаци или към него няма прикрепени някакви други неща, но дар от любящ семеен член може да бъде приет такъв какъвто е – чисто и просто подарък. Няма друг начин да се приближи кръста освен по моста на едно солидно убеждение в нашата синовност (и като дъщери също) към Бога. Всеки друг път би водил към законничество или оправдаване на греха.

Тези думи от небето сигурно са разгневили Сатана. Те му напомнят нещо, което той е бил, но сега не е - син! Това е напомняне за неговата нищожност и безполезност. Но гордостта не умира лесно, и затова Сатана се подготвя да отприщи бента на своите изкушения върху Исус в пустинята.

Записът на Библията казва, че Исус “беше в пустинята четиридесет дни, изкушаван от Сатана.”³⁴ Мисля, че повечето хора биха намерили десет минути на постоянно изкушение за достатъчно поглъщащи, а какво да кажем за четиридесет дни! Сатана разполагал с четири хиляди години тестванна практика, за да се усъвършенства и може да сте сигурни в това, че Исус е бил направен мишена за всяко оръжие на пъкьла. Кой би могъл да осъзнае дълбочината на този конфликт? Цялата вселена притаили дъх,

34 Марк 1:13

докато Сатана нанасял удар след удар върху Сина на Бога. Колкото до нас, ние здраво сме били заспали, несъзнаващи героичното издържане, извършено от Исус, за да ни освободи. Ако Исус се бе провалил тук, всички ние щяхме да бъдем смазани от веригите на нашата нищожност. Исус бе нашата единствена надежда, пронизваща мрака.

Стигайки до момент като този, просто трябва да поспра и да помисля за Него. Имам предвид, какво бих могъл да кажа? Сърцето ми просто прелива от радост и благодарност пред решителните и непреклонни усилия на този могъщ Принц, за да ни помогне в нашата потресаваша ситуация. Това е както, когато баща или майка, които се втурват в горяща къща да спасят детето си. Той бе психически наранен до безчувственост от Сатана, но не се отказа. Този Човек кара нещо дълбоко вътре в мен да извика – “Сигурно струвам нещо.” Никой не би направил това, ако наистина не го е грижа! Казвам ви, тази любов ме привлича по един неустоим начин. Да, аз му се съпротивлявам, но благодаря на Бога, Той е по-решен от мен!

Когато е в своя най-уязвим момент, изморен, гладен и самотен, всички тези неща, които теглят човечеството към компромис, Сатана идва към същината на въпроса. “Ако си Син на Бога, кажи на тези камъни да станат на хлябове.”³⁵ За какво друго би бил изпита, ако не за синовността? На Исус не Му е било казано колко дълго ще бъде в пустинята; записът не казва да му е казвано, че след четиридесет дни всичко ще приключи. Исус е все още там и не идват гарвани, които да го нахранят, няма манна, паднала от небето. Може да е сбъркал за гласа от небето? “Твоят Отец не би искал да останеш в това състояние. Направи нещо” - прошепва Сатана.

Сатана използвал апетита, опитвайки се да сломи вярата на Исус в Словото на Неговия Баща. Четиридесет дни преди това Отец бил казал: “Това е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение.” В крайна сметка, ако Исус направеше камъните на хлябове, Той би изразил съмнение в Словото на Бога и това съмнение би било достатъчно, за да обърка Неговата идентичност. И освен това, от Исус се иска да извърши нещо, за да докаже своята идентичност. Изискването Исус да превърне камъните на хлябове, за да докаже кой е, било директна врата към сатанинското царство—идентичност, чрез изпълнение и постижение.

35 Мат. 4:3 Нов международен превод

Колко ли от нас сме попадали в капана на доказване на нашата стойност, чрез това, което постигаме? Принуждавани да покажем, че имаме това, което се изисква, за да достигнем върха, пренебрегвайки сън и почивка и по-голямата част от времето за почивка и библейско изучаване, стоейки до късно в офиса и пропускайки жизненоважно време, което бихме могли да прекараме със семейството си – само, за да получим това повишение или бонус. Защо напъваме себе си толкова много? Вярвам, че в много от случаите ние отговаряме на въпроса: “Ако си син или дъщеря на Бога, извърши някакво велико дело и докажи това.”

Откривате ли, че когато се събудите сутрин и искате да прекарате известно време в размисъл и с Бога, как главата ви просто започва да се изпълва с всички неща, които трябва да се свършат през този ден, докато не можете повече да понасяте това и правите компромис с една пет минутна молитва и денят е започнал. Това случва ли се с вас? Защо? Ако стигнете до края на деня и откриете, че не сте постигнали много, все още ли сте доволен и щастлив? Чувствате ли се разочарован и малко депресиран? Чувствате ли се, че си „губите времето“, лежаш болен на леглото, докато сте можели да работите по многото неща от вашия списък със задължения? Всички тези неща сочат към факта, че всички ние без изключение се поддаваме на сатанинските изкушения да доказваме своята идентичност и стойност, чрез това, което вършим.

Поради това, че дълбоко в себе си ние носим онзи фактор на несигурността, предаден ни от Адам и Ева, ние сме лесна мишена да имаме нужда да си изработим духовни и психически смокиневи листа, с които да покрием себе си. Несигурната личност винаги ще отговаря на предизвикателството за своята идентичност, докато сигурната личност дори няма да се безпокои. Това ми напомня за един път, когато се разхождах с мой приятел, който имаше Ротвайлер. Минавахме покрай едни съседни куче, които имаха по-малко куче. Малкото куче лаеше, мяташе се и тичаше наоколо, опитвайки се да привлече вниманието на Ротвайлера. Ротвайлерът дори не си обърна главата да погледне към по-малкото куче. Усещах, че по-малкото куче сякаш искаше да каже: “Хайде г-н Ротвайлер, ще те подхвана и ще докажа на моя собственик, че мога да набия голямо куче като теб,” но Ротвайлерът беше уверен в това кой е и дори не отговори на предизвикателството. Какво би могло да добави към неговата стойност?

Точно по тази причина Исус трябваше да отиде в пустинята на изкушението. **Човешкото семейство се нуждаеше от някой, който би могъл да демонстрира, че вярва че е дете на Бога просто, защото Бог го е казал, вместо да се опитва да го докаже чрез това, което прави.** Светът се е нуждаел от един Давид, който да се захване с привидно непобедимия Голиат на малоценността, който ни обвързва с греховете ни и ни превръща в роби на дявола. Действително историята на Христовото изкушение в пустинята има много подобия с историята за Давид и Голиат:

1. Сатана като духовно същество, имаше много предимства пред Исус, Който бе обременен от човешко естество 1Царе 17:33.

2. Исус представяше цялата човешка раса и победата за Христос означаваше победа за нас, точно като Сатана представяше всички сили на злото и неговата победа би означавала завинаги да останем роби на силите на мрака 1Царе17:9.

3. Исус беше 40 дни в пустинята, изправен срещу подигравките и изкушенията на Сатана, точно както Голиат дразнеше Израил в продължение на четиридесет дни 1Царе 17:16.

4. Сатана дойде със своята собствена сила, но Исус дойде в името на Господ, за да унищожи онзи, който предизвикваше армиите на живия Бог 1Царе 17:45.

5. Оръжията, които Исус използва, изглеждаха незначителни според светските стандарти – Той уповаваше на думите на Бога и ги използваше с точност, за да поразии ума на Сатана.

Паралелите са спиращи дъха и аз не мога да не си представя себе си като един от онези израилеви войници, стоящи на хълмистата страна, и слушащи Голиат как обижда моя Бог, моята религия и мен самия лично - “Къде е твоят Бог?” „Защо не се биеш с мен щом си толкова силен? Ти си слаб и безполезен, и срам за своя Бог?” Да се слуша такава злоупотреба в продължение на четиридесет дни би било наистина много депресиращо. Само вижте размерите му! Въоръжението му блести на слънчевата светлина, докато чудовищният му глас изригва обидите сред цялата онази долина. Ситуацията изглежда безнадеждна и витае чувство на отпускане и предаване пред робството. По-различно ли е днес? Сатана ни дразни за нашата неспособност и слабост. Изкушенията му изглеждат толкова силни и поразяващи и ние падаме в тях отново и отново, и това теглещо ни надолу чувство в предаване на робството, е все същото. Дори има такива, които

проповядват, че робството ни никога не може да бъде победено и че грехът винаги ще се възползва от нас. Прогонете тези мисли! Давидовият син е в нашия лагер и той ни е освободил от веригите на дявола. Неговата победа в пустинята на изкушението е победа за цялото човешко семейство. Вие може да изберете да мислите, че все още трябва да се изправите пред вашия Голиат или пък може да наблюдавате със страхопочитание и възхита как на хълмистата страна Исус отсича главата на вашето изкушение. Ако вярвате, че заради Исус вече имате победата, вместо да се надявате, че Той ще ви избави, тогава вие сте намерили самата същина на вярата.

Аз съм толкова радостен, че Синът на Давид ме е освободил от силата на малоценността. Той е премахнал сърцето на моя бунт и гордостта ми. Той е поставил нозете ми на солидната скала да бъде идентифициран като дете на Бога. Той е посрещнал лично съмненията ми и ги е победил чрез вяра в Словото на Нашия Баща. Пейте и радвайте се с мен, вие синове и дъщери на Бога. Исус е смазал веригите на Дюрасел и ни е направил приети във Възлюбения.

11. Отваряне на небесните порти

Малка светлинка се процежда през тъмнината, отбелязваща настъпването на утрото. Отбелязва също времето за началото на задачата. Пулсът се ускорява, дишането зачестява, докато се извършва подготовка за пътуването. Когато тръгват в утрото, умът на Авраам е изпълнен със спомени. Той си спомня как държи Исаак за първи път и мощното чувство на радост, отприщено след дългото очакване. Спомените за малкия Исаак, подскачащ на леглото на татко и сгушващ се близо, докато слуша внимателно историите за Адам и Ева, Ной и много други, тегнат като оловен облак на раменете му, докато обмисля задачата, която стои пред него:

И Бог каза: Вземи сега сина си, единствения си син, когото обичаш, Исаак, и иди в местността Мория и го принеси там във всеизгаряне на един от хълмовете, за който ще ти кажа! Бит. 22:2.

Бог беше говорил и сега Авраам събираше всички сили, за да бъде покорен на заповедта. Няма обяснение, не е дадена причина, само заповедта. През годините, когато Авраам ходел с Бога, той се научил да не се противи на Неговите заповеди. Той започнал да се доверява, защото Той знае най-добре и Неговият път единствено бил безопасен за следване. Но пътят бил труден, немислимо труден!

Кой може да разбере борбата, бушуваща в ума на Авраам? С радост би предпочел той да стане жертва вместо сина си. Нямащо нещо, което той не би направил, за да спаси своя син от съдбата му. Авраам диша трудно, борейки се да скрие своята болка от Исаак. Това сигурно е някакъв кошмар, който скоро ще си отиде. Въпросът на Исаак е насочен точно към болезненото място: “Татко, ни имаме дърва и огън, но къде е жертвата?” Стрела пронизва сърцето на Авраам. Как ще отговори той? Бърза молитва се издига към Бога за мъдрост и след това Авраам отговаря: “Бог ще се погрижи за жертвата, сине мой.”

На върха на планината, Авраам с болка разкрива на Исаак очакващата го съдба. Исаак е млад мъж и лесно може да победи своя баща и да избяга, но Исаак е научил дисциплината на послушанието и предава желанията си на

мъдростта на своя баща. Цялото небе наблюдава докато Авраам подготвя своя син, своя скъпоценен син за този финален момент. Тук човешкият разум изважда купища от аргументи срещу вярата, но Авраам, стоящ като висок кедър при циклонни ветрове, поклаща се, но не се отказва от решението да проведе онова, което е било изискано от него.

Всичко е готово и поглежда надолу към сина си. Болката раздира сърцето му и силата му започва да го напуска, но той държи здраво.

Помолвайки се, той се настройва да забие ножа, което ще прекрати живота на неговия най-скъпоценен син.

В този момент се чува глас: “Аврааме! Да не сложиш ръка на детето, защото сега знам, че се боиш от Бога.”

Докато размишлявам над тази история, не мога да не опитам да си представя, че съм на мястото на Авраам и моят син е на мястото на Исаак. Хващам с разбиране напрежението, което той е почувствал, но картината веднага изчезва. Нещо дълбоко в мен е засегнато и не ми позволява да довърша тази представа. Емоционално, моят ум не може да се справи със сцена като тази.

За да схванем ужаса и жертвата на Исус на кръста, трябва да съзрем дълбочината на отношенията между Отец и Сина. Същината на Тяхното царство е моделирана между тях, ядката на Техния подход към живота е разкрита в любовта, която Те имат един към друг. Ако не добавим към кръста това измерение на отношенията, тогава ние наистина изпускаме същината.

Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот - Йоан 3:16.

Разкъсването на скъпоценни взаимоотношения е най-унищожителното нещо, което една личност може да преживее. Мисълта да бъдеш отделен от онези, които обичаме, е страх, таящ се дълбоко в сърцето на всяка човешка душа. Установявам, че след като съм бил далече от моето семейство само за една седмица заради ангажимент, свързан с важен разговор, сърцето ми

копнее да бъде у дома с онези, които обичам. Няма нищо в този свят, заради което бих продал отношенията със семейството ми. Дори самата мисъл за това ме отвращава, но когато погледнем в сърцето на Бога, така както ни е разкрито в Библията, ние разбираме, че Бог, нашият Баща и Неговият Син са пожелали да разкъсат техните отношения един с друг, само, за да може вие и аз да минем през Небесните порти и да бъдем отново съединени с нашия Създател.

Но някой може да каже: “Да, но Исус е знаел, че пак ще възкръсне и че отново ще бъде със Своя Отец, така че не е било толкова лошо.” Ако сте поддържали мисли като тези, тогава аз ви предлагам да попитате Исус как се е чувствал, когато извикал: “Боже Мой, Боже Мой, защо Си Ме оставил?” Когато вината от бунта на света била стоварена върху Него и любовта на Неговия Отец била обвита от Неговата омраза към нашите грехове, Исус търсил в чернотата да намери любящото лице, което винаги е било Неговата радост през вечността. Но всичко, което открил, било раздяла и гняв. Надеждата Му била погълната, очаквала го единствено смъртта; Той почувствал, че завинаги ще бъде откъснат от Онзи, Когато обича и затова изкрещял: “Боже Мой, Боже Мой, защо Си Ме оставил.” Само помислете една минута за това; удивително е, просто удивително.

Всичко това ни води към въпроса, колко сериозен е Бог относно разрушаването на бариерите, стоящи между Него и нас? Опитайте да си представите Бог в историята за Авраам и Исаак, за да видите, че не е имало никой, който да застане в пролома за Исус, никой, който да освободи Отец от раздиращата сърцето задача на жертвата, никой, който да задържи божествената ръка от забиването на ножа. В земетресението и мрака на този съдбовен ден, когато най-великата любов, която някога е съществувала, била разкъсана заради нашите грехове, аз чувам вика на Отец: “Сине Мой, Сине Мой, как да Те предам? Как да Те оставя?” „Тук е пъкълът, точно тук”. И Отец и Синът са преживели пъкъл в разкъсването на Техните отношения в наша полза. Каква друга би могла да е същината на пъкъл, ако не точно обратното на това, на което се основава Божието царство - любящи интимни отношения?

И какво означава това за нас? Означава, че Синът на Бога е вкусил в наша полза ужаса на раздялата с Божествената любов така, че да не се налага да преживяваме това. “О, смърт, къде е жилото ти, и гробе, къде е твоята

победа?”³⁶ Сега нищо не може да ни отдели от Божията любов, заради това, което Исус и Отец са направили за нас.

Небесната порта стои отворена за нас, защото Синът на Бога преживя пъкля, за да затвори неговата врата, за да не се налага някога да влизаме там и да преживяваме плача и скърцането със зъби, както ще стане с онези, които отхвърлят това, което Исус е направил за нас и влизат в постоянно откъсване от Божествената любов. Предизвикателството за нас сега е да вървим докрай в това пътуване в нашите умове от състоянието, при което се чувстваме малоценни, предизвикателно непокорни и решителни, (добиващи идентичност чрез това което правим) обратно към Източника на живота, където ни очаква любовта и ние знаем, че сме Негови възлюбени деца. Въпреки, че Исус е отворил небесните порти за нас, ние трябва да осъществим пътуването от царството на Дюрасел до царството на Бога, от идентичност чрез постижения към идентичност като синове и дъщери. Или с други думи - от спасение чрез дела към спасение чрез вяра. Останалата част от тази книга ще бъде посветена на предизвикателствата и привилегиите на това пътуване.

36 1 Кор. 15:55

Част 3 – Завръщането към синовност

12. Живот, подхранван от Дюрасел

Атмосфера на очакване обхвана стаята. Седнал съм с моите състуденти в аудиторията и се надявам да чуя познато име. Бях работил здраво тази година над моите изследвания и макар да си казвах, че това всъщност не е от значение, дълбоко в мен желанието растеше.

Училището раздаваше награди на различни студенти за техните постижения през годината. По време на това събитие в ума ми се разиграваше една много интересна малка игра. “Ти работи здраво тази година, може да получиш следващата награда... не, някой друг ще я спечели...но ти имаш шанс.” Когато настъпи съдбоносният момент, когато трябваше да се прочете името, сърцето ми започна да бие по-бързо в очакване и тогава чух името; не е моето, но е на един от моите приятели. Точно тук започва да става интересно. Външно, аплодирам моя приятел и неговия успех, но вътрешно се провежда съвсем различен сценарий: “Защо я получи? Аз работих повече от него, не мога да повярвам, че я дадох на него. Аа, мисля, че се сещам защо. Той има връзки с един от учителите и затова са го избрали. Винаги е нагласена работата; никога не е до това, какво знаеш, а по-скоро е до това, кого познаваш.” През всичкото това време аз пляскам с ръцете си и се усмихвам, опитвайки се да изглеждам спокоен. Облаците започват да се събират и през следващите няколко часа се чувствам малко депресиран и малко гневен. Това е просто още един ден от живота, подхранван от Дюрасел.

За едно дете не се изисква много да осъзнае, че ако то иска да бъде оценено и прието, то трябва да стане първо измежду равни. Добре дошли в света на сравненията. Случвало ли ви се е да закупите за рожден ден нещо на едно от вашите деца, а да не купите на останалите? Обикновено целият пъкъл се развихря и лишеното ви дете повтаря като папагал думите: “Не е честно,” през сълзи и крясъци, а понякога дори и в гневни изстъпления. След това идва онова състезание в парка, наречено: „виж мен“. Наблюдавате едно от децата си как се пързалия надолу по пързалката и се усмихвате през това време. Зад вас се чува глас: “Виж мен” и се обръщате, за да видите другото си дете как се люлее на люлката. Вниманието ви е обзето за момент от

нещо друго и пропускате, когато едно от децата вика; “Виж ме” и след това сте залят от канонада - “виж мен” като картечен огън, като всяко “виж мен” е нарастващо по тон и сила. След това седате да обядвате и точно когато ще задоволите глада си, чувате онази прекрасна малка мелодийка - “Той има повече от мен, не е честно, искам още.” Това е същината на живота подхранван от Дюрасел. Когато станем възрастни се опитваме да бъдем малко по-рафинирани, но сравнението и жаждата за внимание се опитват да формират главината на човешкото съществуване.

Повечето учебни програми изглежда разбират тази нужда от сравняване и внимание. Когато сте събрани заедно като стадо в група от вашите равни, далече от обичта на домашната среда, се предоставя съвършената култура за всаждане на дюраселните принципи. Следващите 12 години ще бъдат за теб едно състезание по превъзходство в сравнение с останалите в една или повече области, съхранявайки по този начин едно ярко и щастливо бъдеще. Нашата западна култура изглежда предпочита по-интелигентните. Сравняването по интелигентност е предимство, което може да ви отведе много далече. Някога питали ли сте се защо децата, които имат способността да поглъщат и да възпроизвеждат знание, са награждавани повече от едно дете, което е по-надарено в ръчните занимания?³⁷ Можете ли да си представите да получите достъп до университета понеже наистина знаете как да се грижите за градината или да поправяте двигателя на автомобила? Има места за хората с такива умения, но късметът изглежда поставя академичното на върха на купчината.

Година след година децата донасят у дома своите бележници и развиват възприемане на себе си основано на това, което е написано в бележника. Аз участвах в много ситуации, при които някой е бил надарен в ръцете, но не се е справял много добре академично. В резултат на това, ние често намираме такива хора как сами се ограничават с коментари като: “Това е отвъд моите възможности” или “Никога не бих могъл да направя това”, или грубо казано: “Аз съм много тъп за тая работа.”

37 Западната култура се основава в голяма степен на гръцката култура, която е по-академично практически ориентирана. Не е случайно, че звярът от Откровение 13 глава. описан, че владее целия свят, бил предимно леопард, което представя гръцкото царство.

Но никога не се страхувайте, има други начини за успех. Всяка училищна система има спортна програма, която позволява на децата да развият свое усещане за атлетическо сравнение. Децата биха прекарвали хиляди часове, развивайки дадено атлетическо умение с надеждата, че един ден това ще им осигури силата и славата, за която копнеят. Всички знаем, че спортът е само игра, нали? Кажете това на всички фенове на английския футбол, които вилнеят по улиците на Европа по време на световното първенство. А какво да кажем за човека, който гледа как неговия любим отбор по крикет губи на световното първенство. Като резултат получил сърдечен удар и умрял преди края на играта. И защо на толкова много спортисти се плащат милиони долари годишно, затова че ритат едно парче кожа насам-натам, опитвайки се да го вкарат между две пръчки? Спортът е сериозен бизнес, понеже предоставя най-простички средства за добиване на стойност чрез постижения и всичкото внимание, за което една личност може да мечтае. Той е една от най-добрите системи за подхранване на Дюрасел и убиване на вярата, че можем да бъдем оценени чрез отношенията, вместо чрез постиженията.

Едно от най-интересните неща при спорта е, че макар да можете да се представите на най-високо ниво, ако бъдете , никой няма да запомни вашето име. Емоционалната травма от загубата може да бъде унищожителна. Спомням си, когато гледах един футболен играч как се хвърли на земята, плачейки като бебе заради неуспеха му да вкара гол при изстрел за нарушение, което лиши отбора от трофейната награда. Спомням си, че гледах треньора, който му помагаше да напусне терена и се зачудих на каква стойност той го оценяваше в този момент. Но разбира се това е само една игра. Да, но това е игра, която е борба на живот и смърт за стойност и приемане.

Бихме могли да изредим цял списък с имената на други Богове на които се надяваме да ни покажат благоволение и да ни дадат успеха и щастието, които желаем. Например в сферата на физическата красота. Тесногръдият свят, в който славата се спечелва или изгубва единствено на основата на структурата на лицевите кости или размера на гръдния кош. Колко млади жени познавате, които вечер след вечер се лишават от сън, защото смятат че не са на ниво. Наскоро бяхме свидетели на главоломното повишаване на проблема, наречен анорексия, който повлича предимно жените да гладуват, за да отслабнат до невъзможно слаба фигура.

А какво да кажем за сферата на забогатяването, професионалния статус или дори кварталния статус. Работех в елитния корпоративен свят няколко години и беше много интересно да се наблюдава обществената йерархия. Може да разпознаете позицията на дадена личност от типа и качеството на мебелировката в нейния офис. Върховният шеф има отделна стая за свой офис с гледка към улиците долу. Той притежава кожен стол с висока облегалка и поставки за ръцете. Той има голямо полирано дървено бюро с последен модел компютър на него. Следващият в йерархията също има собствен офис, но неговата гледка от прозореца не е дотам добра и столът му не е толкова моден и компютърът му не е чак толкова бърз. Следващият има помещение за офис, което дели с друг и столът му няма поставки за ръце. О, и той няма телефон с хендс-фри и дори не може да гледа от прозореца. Смешно е, когато си помислим за това, но това е много сериозен бизнес в корпоративния свят. Офис мебелите са важна част от ефективното сравняване с твоите колеги.

Списъкът от възможности за сравнение е безкраен в света на Дюрасел, но обикновено те попадат в една от няколко основни категории:

1. Образователна степен
2. Атлетични способности
3. Професионален статус/Доходи
4. Външен вид
5. Притежания/Придобивки
6. Народност

Това са Боговете, на които се кланя светът и от които се надява на благоволение. Те са точни Господари, даващи задачи и обикновено изискват пълно подчинение, ако се надявате да бъдете предпочетени от тях. Те обикновено изискват жертви от семейството и приятелския кръг и ако сте късметлия, може да имате своя момент на слава преди да потънете в небитието. Всички ние ставаме роби на тези Богове, чрез силата на Дюрасел и точно от тези Богове се опитва да ни отърве Богът, Който е направил небето и земята.

13. Стълба към небето

Дните ставаха все по-кратки и по-студени; зимата настъпваше. Беше време за складиране на дървата за камината и подсигуряване на топлина за хапещия студ, който скоро щеше да връхлети щастливата малка долина. Мъжът в къщата режеше дървата, когато забеляза с периферията на очите си чифт малки обувки. Той погледна нагоре и видя, че там стоеше малко момче, което наблюдаваше всяко негово движение. “Моят татко може по-бързо да реже дърва.” “Така ли?” отговори мъжът, развеселен от дързостта на момчето. “Със сигурност може!” “Моят татко може всичко. Той е най-добрият.” “Е, ти си привилегирован да имаш такъв баща.”

Такава беше простотата на моето детство. Това бяха дните, когато мама и татко не можеха да правят нищо погрешно и бяха най-удивителните хора, които може да си представиш. Би било добре ако можеше да си остана в това простичко състояние, но това нямаше да стане. След кратко ходене на училище вече започнах да се настройвам за постоянния цикъл от сравнения, опитвайки се да намеря своето място в малката детска група, с която споделях моето образователно преживяване. Степента на сравнението не беше толкова висока в дните на началното училище и голяма част от преживяването ми в училището аз свързвам с приятни спомени. Имаше много неща за изработване и игри и дейности, като цяло беше много забавно. Но имаше и случаи, когато това, което ми предстоеше, ме караше да преживявам горчивия вкус на дюраселното царство.

Когато станах на седем, семейството ми се премести на ново място и скоро започнах да се чувствам по моя начин в новата детска група. Бързо си намерих приятели, но също така се натъквах и на някои неприятни съученици. Като дете имах доста солидно телосложение и две по-слаби деца решиха, че ще си повишат репутацията за моя сметка, поради факта, че бях малко по-пълнен от тях. “Фатсо,” “Дебелият Алберт” и “Глупакът” са някои от имената, които помня. Това беше мрачно преживяване, такова, каквото повечето хора са имали през детските си години. Това се случваше всеки ден, отново и отново. Врагът на душите използваше тези момчета, за да унищожи моето чувство за достойнство. Една сутрин по пътя за училище реших, че ми стига толкова. “Мамо, няма да изляза от колата. Няма да ходя на училище.” “Разбира се, че ще ходиш моето момче.” “Не,

няма!” Когато приближихме, аз видях онази заплашителна двойка очакваща като лешояди да атакуват своята плячка. Мама отвори вратата и се опита да ме изтика навън. Следващите няколко минути бяха доста напрегнати. Ритах, крещях и се бях вкопчил за седалката. Просто едно типично дете с лошо поведение, може би, но когато чувството ми за идентичност като личност беше потиснато, аз щях да взема някои отчаяни мерки да спася себе си. Всъщност не си спомням какво се случи след това, но помня че тиранията престана. Това беше истинско предвкусване на онова, което тепърва предстоеше.

Проявите на жестокост при децата е суров и необуздан резултат от принципите на сравняващо действията сатанинско царство. Често може да бъдем смаяни от егоизма и неблагодарността, проявявани от децата. Дали израстваме с тези черти? НЕ! Както разбрахме, никой не напуска това царство без помощта на Давидовия Син. Когато растем, ние само ставаме по-хитри и по-рафинирани.

По времето към средата на висшето училище вече бях добре програмиран, учех се да се покланям на Бога на образованието, Бога на спорта и Бога на външните физически данни. Исках да се покланям и на Бога на парите, но няха професия! Всичко около мен ми казваше, че трябва да се боря, за да бъда пръв; да се боря, за да постигам. Научих, че само победителите са приемани, а неудачниците не стават за нищо. Много пъти, импулсът ми да се справям добре в училище беше мотивиран преди всичко от възможността за постижение и достигане на първото място, а не простичката наслада и задоволство от това, което учех. Гледах филми по телевизията, които подсилваха това убеждение. Водещи актьори бяха представяни като такива, които трябва да постигнат някакъв голям подвиг и това да стои сърцето на някоя млада дама. Това ме учеше, че отношенията са нещо, което постигаш и че младата дама е по-скоро някаква награда, вместо приятел. Не че тогава бих казал нещата по този начин, всичко това се случваше на подсъзнателно ниво.

Това беше времето на мечтите. Често, легнал на леглото си мечтаех как спечелвам първо място в мачовете по крикет в Австралия или как отбелязвам решаващия гол; как рискувам живота и здравето си, за да спася млада девойка, която е в беда. Тези мечти оформиха тъканта на ценностната ми система.

Колкото повече мечтаех, толкова по решителен ставах за постигането на тези цели. Трудността се състоеше в това, че аз не можех да постигна тези цели във вакуум. Трябваше да бия другите хора. Искях си приятелите, но на първо място бяха мечтите ми. Можех да се държа като цивилизован тогава, когато мечтите ми не бяха заплашени, но почувствах ли, че е отправено предизвикателство към моите мечти, нещата отиваха към война!

За постигането на целите си работих здраво. Превъзхождах в спорта и в образованието си,... е, и на две от три постижения бях доволен. След това навлязох в друга фаза. Щом веднъж стигна върха, трябваше и да се старая да остана там. Беше едно постоянно следене „през рамо“, за да пазя ценната си позиция. И тогава идват очакванията за добрата репутация. Щом като веднъж се сдобиех с репутация, провалът в едно нещо би бил кошмар и затова ставах все по-решителен.

Тази битка вилнееше известно време, докато не започнах да осъзнавам, че постигането на всичките ми цели би било нещо почти невъзможно. Това водеше до гневни избухвания! Мисля, че съм се чувствал предаден. Служех добре на Господарите си, а сега те ми се подиграваха. Бях обучаван в една система, която никога нямаше да ми даде едно трайно усещане за стойност и затова бях гневен.

Много хора се опитват да разберат причините за избухливостта и унищожителните наклонности, проявявани така често от младите хора и защо много от тях често се самоубиват или се отдават на опиващи гуляи и наркотици. Аз вярвам, че често това е защото те осъзнават, че те никога няма да постигнат своите мечти, чрез методите на които са били учени. Те никога няма да бъдат велики в очите на другите и затова се самоунищожават.

Помня веднъж, когато играх баскетбол. Играта беше към края и напрежението беше голямо. Момчето, което бях набелязал се насочи изведнъж към коша и когато той издигна, аз я достигнах и успях да я избия чистото от ръцете му. За мое учудване чух сигнала на рефера и думата: „фал!“ Знаех, че не съм го докоснал и изведнъж гневът бликна отвътре – гняв, от това, че тази жалка система, която ми обещаваше света, не ми даде нищо. Нахвърлих се като буря върху съдията и заставайки на няколко

сантиметра от лицето , усилих децибелите до крайно неприлично ниво. Нещо в мен се беше отворило и аз не исках повече да се въздържа. Бързо бях изритан от терена и ми беше наложена забрана за участие в състезания. Когато си тръгнах, вярвам, че Бог ми проговори. Запитах се: “Какво не е наред с теб човече? Ти действително загуби контрола си там!” За първи път аз наистина видях себе си и започнах да поставям под въпрос посоката, по която бях тръгнал. Бог можеше да види, че аз започвах да търся нещо по-добро, че усещах, че трябва да има по-добър път.

Врагът на душата ми също осъзнаваше това и се опитваше да ме завлече по-надълбоко в опитите ми да доказвам себе си, като пушач, който е разбрал, че времето му да се откаже е дошло и започва да пуши два пъти повече цигари. Започнах да се отдръпвам, когато мечтите ми избледняваха и настроението ми стана много мрачно и променливо. Един ден майка ми дойде в моята стая и започна да се оплаква за тъжното ѝ състояние. Да кажа само, че стаята ми беше по-малко от оптималното за стаите на повечето тийнейджъри момчета. Аз веднага се разсърдих, че тя е дошла в моето пространство и ми заповядваше. Допуснах една серия от „подбрани“ думи да излетят от устата ми и ѝ казах да ме остави сам.

Интересно е да се видят различните пътища, чрез които Бог може да стигне до една личност. Много от моите приятели се отнасяха към майките си с думи като „стара чанта” или други еднакво приятни термини. Моят баща някак успя да ме научи на чувството на уважение към моите родители и аз бях решил, че никога няма да говоря на майка си по начина, по който говореха моите приятели. Когато изговорих онези думи за майка ми, това беше като последното парче достойнство, което бях изтъргал. Бях шокиран, че можах да кажа такива неща и депресията ми се задълбочи. Стигнах до точката, при която вече не ми пукаше от нищо, а това е много опасно място за престой. Имах реалното усещане, че съм стигнал до кръстопът. Широкият път ме приканваше със своите зейнали челюсти, пълни с вино, жени и песни. От другата страна беше тесният път, такъв, какъвто е представен в Библията. Щях ли да последвам религията, на която ме бяха учили моите родители или като блестяща комета щях да се впусна в широкия път. Повече не виждах основания да претендирам, че съм християнин. Сега вече ми беше ясно, че аз не съм християнин и че никога не съм бил такъв, въпреки, че съм бил възпитан в християнска среда. Трябваше да избирам – или Христос, или дявола. За щастие, избрах да

опитам да намеря истинския Исус на Библията.

Реших да прочета една книга, която беше в дома ни много години. Казваше се: „Пътят към Христос“. Към онзи момент заглавието изглеждаше перфектно за моите нужди. Започнах да чета с глад и отчаяно се опитвах да Го намеря. Трябваше да намеря стълбата към небето, защото повече не можех да търпя царството на Сатана.

В началото авторът на книгата обясняваше, че Исус е дошъл, за да прогони лъжите, които човешката раса е възприела за Бога и как Той е дошъл да покаже, че Бог наистина ни обича. Попивах думите като изсушена земя по време на летните дъждове. Авторът ме канеше да помисля за Исус в Гетсиманската градина и да Го следвам до кръста.

Докато си представях тези сцени, изведнъж се почувствах така, сякаш стоях и го наблюдавах. Фигурата на кръста изглеждаше много реална и аз бях силно впечатлен за това, че Той висеше там, защото ме обича и разбира моята отчаяна нужда за бягство от сатанинското царство. Добих усещането, че мога да Му се доверя като на най-добър приятел и че Той може да ме води към небесното царство. Докато Го гледах там, почувствах едно дълбоко усещане на благодарност, че Той е пожелал да ме спаси и почувствах как тежестта на вината, тревогата, депресията и страха, които носих в себе си в продължение на години, се стовариха от гърба ми. Мир дойде в сърцето ми, каквото никога преди това не бях усещал и след това дълго плаках от радост. Давидовият Син беше пронизал тъмнината ми със светлина като бял ден.

14. Същите богове с различни имена

Стаята беше оживена от дейност, смях, музика и вълнението на младите. В средната част на стаята стояха два говорителя, бълващи привличащи ритми на опияняваща китара. Бях организирал парти, за да празнуваме с група приятели – е, поне се опитах. Отидох да седна в единия ъгъл на стаята, където един тийнейджър оживено описваше сцена от един от последните филми. Седнах и се опитах да се потопя в атмосферата, но нещо просто не беше както трябва. Станах и отидох в предверието при задната част на къщата и се присъединих към едни млади Ромеовци, които обсъждаха своите последни подвизи в пленяването на жените на своите мечти. Не,.. аз просто не можех да влезна и в това. Какво става с мен? Музиката започна да ми лази по нервите и аз хвърлих поглед към стаята и видях една сцена на видеото, което вървеше, която намерих за много противна. Една мисъл ме удари като товарен влак - мразя ги тези неща!

Мислите ми се ускоряваха за възможния сценарий. До този момент това беше определението ми за забавление, а сега не можех повече да го понасям. Нещо беше обхванало сърцето ми и правеше невъзможно поддържането на тази кота нула. Някъде от бездната дойде тази неприятна мисъл, че животът ми на забавление е приключил и че никога повече няма да мога да изпитвам наслада. Втурнах се към предната врата на къщата към ливадата отпред и размахвах юмрук във въздуха, крещейки: “Ти разби живота ми.”

Няколко седмици след моето преживяване „по пътя към Дамаск с Исус”, животът ми се обърна с главата надолу. Никога не бях чувствал толкова мир в живота си и Библията просто започна да оживява. Аз я изпивах цялата и преживявах свобода, която ми беше напълно непозната преди това. Когато Исус дойде в моя живот, това се случи с гръм и трясък. Изведнъж започнах да осъзнавам, че част от някои от думите, които използвах, не бяха подходящи, че някои от шегите ми бяха доста вулгарни и че определени аспекти от стила ми на живот не бяха съвместими с новата посока, която бях поел. Бях се отправил на пътешествие към новото царство. Беше като да отиваш към една напълно непозната страна и учейки на прима виста нейния език и обичаи. Исках да ги науча, защото обичах Господаря на това царство, но бях обучен в друго царство и щеше да отнеме време, за да се

настроя.

Чак в нощта на това парти осъзнах колко радикална трансформация се случваше. Тъй като Исус беше пленил сърцето ми със Своята любов, аз не можех да се съпротивлявам на Неговия призив. Затова в нощта на партито, когато аз правех онова, което смятах за нормално, усетих, че Той ме призовава да напусна този начин на живот. Тъй като не познавах нищо друго, аз започнах да се страхувам, че това, което ще го замести, може да не е толкова добро. Толкова е лесно да се страхуваме от непознатото дори тогава, когато знаем, че то е правилно. За щастие аз избрах да се доверя, че Исус ще се погрижи за мен и че е по-добре да се доверя на Него, а не на своите чувства.

Когато Го приех за мой Спасител, аз сякаш летях в продължение на седмици. Усещах една специална близост с Него, която е останала с мен и до този ден. Исус ми отвори вратите на небето, но сега Той трябва да ми помогне да премахна семената на Дюрасел. Той трябва да ми помогне да изкореня тази философия на живота, която правеше моето изпълнение и постижения център на ценностната ми система. Това е пътуване, което всяко дете на Адам трябва да предприеме. Единственият начин, по който можем да успеем е, като държим погледа си фиксиран към светлината на кръста и смело да пристъпим към принципите на новото царство.

Започнах да посещавам една молитвена група при моите приятели. През тази първа нощ, когато коленичихме заедно, аз усетих сладкия Дух на Бога около нас, но имаше и друг дух от стария ми живот, който ме тормозеше. Докато се молахме в кръг, ми дойде една мисъл. Не мога да се моля със способността на тези хора, те са толкова красноречиви. Умът ми сякаш бе блокиран от тази мисъл и когато приближаваше моят ред в молитвения кръг, сърцето ми започна да бие все по-бързо. Скоро щях да бъда пред „прожектора“ и всички щяха да ме чуват. Но, чакай малко, казах си аз, това беше молитвено събрание за Исус, а не за мен!

Ето го проклятието на Дюрасел. Въпреки че бях предал сърцето си на Исус и се опитвах да Го следвам, принципите на стария ми живот все още бяха готови и желяха да ме завлекат обратно към това, отново да направя себе си център на всичко, да направя въпрос от представянето си в молитвата в противовес на отношенията ми с Бога в молитвата.

Когато за първи път започнах да изучавам Библията, често се чувствах неадекватен, защото макар да бях възпитан в християнска среда, осъзнавах, че по отношение на Библията не бях завършил все още и детската градина. Обичах да слушам това, на което бях учен, но там някъде подсъзнателно нещо все още ме човъркаше: “Как намират стиховете с такава лекота, аз никога не бих могъл да правя това.” Аз се мотаех, опитвайки се да намеря книгата и стиха и само се молах да не съм последният, за да не се налага всички да ме чакат. Колко тревожно бе това! Обучение, което бях получил през годините - да сравнявам себе си с другите и то започна да изплува на повърхността на моето ново християнско пътуване. Беше лесно за Святия Дух да ме убеди относно моя език и стила ми на живот, но щеше да отнеме време да осъзная колко дълбоко бяха корените на Дюрасел.

Докато продължавах своето пътешествие, започнах да развивам все по-дълбока любов към Библията. Това беше един от най-добрите начини да науча за моя герой, който е дал живота Си за мен. Аз просто обичах да изучавам за Исус и това беше такова благословение, но старият ми живот беше готов да ме впримчи. Започнах да забелязвам, че хората около мен имаха далеч по-малко познания от мен върху библейските истини. Растящото ми библейско познание ми даваше все повече увереност да говоря и скоро аз организирах малки групи, а по-късно и големи групи за библейско изучаване. Това отново се оказа такова благословение за мен и хората около мен, но бавно и стабилно аз се придвижвах назад към ценностна платформа чрез изпълнението, вместо към ценност, чрез отношенията. Това става бавно и неусетно, но наистина се случваше. След време осъзнах, че много от нас си оставаме със същите Богове, но с различни имена.

Ако разгледате таблицата долу, може да се убедите колко е лесно да се вярва в Библията, но да се живее като света. Нямам предвид буен стил на живот, става въпрос за добиване на ценност чрез това, което правиш.

В света	В църквата
Образование	Библейско познание
Атлетични способности	Способност за говорене пред публика
Професионален статус	Църковна служба
Притежания	Духовни дарби
Физически данни/външен вид	Парад на църковната мода
Националност	Консервативна/Либерална теология

При много от нас, ходенето с Исус е похитено от коварната сила на Дюрасел. Когато се огледам в църквата днес, виждам, че Боговете от които сме се опитвали да избягаме в света, са ни намерили в църквата. Те са облекли себе си в дрехи на светлината и ние сме ги прегърнали като добри приятели. Неизбежният резултат е гняв, горчивина и борба в църквата.

Толкова е лесно да изглеждаш набожен в църквата, но какво да кажем за човека, който стои от другата страна на църквата, който не иска да разговаря с вас, защото сте казали нещо за него зад гърба му и това е стигнало да него? Какво да кажем за пианистката, която е отишла в друга църква, защото ѝ е било казано, че нейното свирене е под стандарта? А какво да кажем за доктриналната политика, която снове насам-натам в църквата, търсейки онези, които не се вписват в тяхната дефиниция за ортодоксалност, така че да може да ги изгонят от църквата? А какво да кажем за онези „свободни духове”, които се опитват да похитят съвета по Богослуженията, за да наложат на всички своя нов стил на поклонение и толкова по-зле за онези, които посмеят да не го одобрят? Списъкът е безкраен и големият враг на душите ни знае, че дотогава, докато може да ни кара да танцуваме на тази мелодия, ние по същество все още сме поданици на неговото царство.

Най-силното доказателство, че все още сме осакатени от принципите на сатанинското царство е високата степен на разединение и липсата на християнска любов в църквата. Ако зачитаме нашите отношения по начина, по който Бог зачита Неговите, щеше да има много повече любов в църквата

и много повече грижа за това, как се отнасяме един към друг.

Много е интересно това, че този тънък трансфер на Богове от света към църквата в нашето лично преживяване се е случило също и в общото църковно преживяване. През четвъртото столетие, когато император Константин “прегърнал” християнството, настъпила цяла поредица от промени в християнската църква. Един момент, който е особено интересен, е, че много от наредбите на езическите божества, които били в Пантеона, били прехвърлени в християнската църква. Имената им били сменени с тези на библейски герои като Мойсей, Давид и Петър. Същите Богове, но с други имена! Няма значение как ще го облечеш, то си остава езичество, а какво да кажем за днес? Едно е да атакуваш цялата църква за нейното отстъпничество от апостолската истина, друго нещо е да виждаш същите принципи как работят в собствения ни живот. Нека бъдем сигурни, че се занимаваме с гредата в нашето око преди да се опитваме да премахнем съчицата от окоето на брат си.

Интересно е да се изучава пътуването на най-страстните последователи на Христос – Неговите ученици. Проблемът с властта и позицията често надигал своята глава. Нека обърнем внимание на няколко пасажа от Писанието:

В същото време учениците дойдоха при Исус и казаха: Кой е най-голям в небесното царство? Матей 18:1.

Причината, учениците на Христос да зададат този въпрос е една едничка – личният интерес. Учениците вярвали, че Исус е Месия, Христос. Те се вълнували много и влагали много страст относно тяхната вяра в Него, някои дори искали да умрат за Него, но точно както, когато аз се приготвях да се помоля и умът ми се променяше от отношения към изпълнение в молитвата, учениците се придвижили от техните отношения с Месията към тяхната позиция в Неговото ново царство.

Тогава при Него се приближиха Яков и Йоан, Зеведеевите синове, и Му казаха: Учителю, желаем да ни направиш, каквото и да Ти поискаме. А Той им каза: Какво желаете да ви направя? Те Му казаха: Да ни дадеш да седнем – един от дясната Ти страна, а друг от лявата Ти страна в Твоята слава - Марко 10:35-37.

Богът на позицията и статуса така беше надмогнал принципите на новото царство, че Яков и Йоан смятаха да поискат от Исус да могат да седнат от лявата и дясната Му страна в Неговото царство. За щастие Исус никога не се уморяваше от техните постоянни провали да изоставят принципите на старото царство. Той разбираше, че за нас се изисква време, за да осъзнаем колко дълбоко наистина са вкоренени принципите на сатанинското царство. Проблемът пред който сме изправени е, че когато позволим на старите принципи да вземат надмощие, се случва следното:

А десетимата, като чуха това, започнаха да негодуват против Яков и Йоан Марко 10:4.

Когато позволим да ни владеят принципите на старото царство, резултатът винаги ще бъде раздор. Това, което Яков и Йоан направиха, разгневи останалите ученици. Защо? Защото те изпращаха вестта: “Ние сме по-добри от вас.” Те може и да не са имали намерение да правят това, но такъв е почти винаги резултатът. Исус използва тази възможност, за да се опита да разшири тяхното разбиране за това, как Божието царство се различава от онова, в което те бяха израснали. Те трябваше да се научат да мислят по различен начин.

Но Исус ги повика и им каза: Вие знаете, че онези, които се считат за владетели на народите, Господаруват над тях и големците им властват над тях. Но между вас не е така; а който иска да стане велик между вас, нека ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, нека бъде слуга на всичките. Защото и Човешкият Син не дойде да Му служат, а да служи и да даде живота Си откуп за мнозина Марко 10:42-45.

Нека тези думи постоянно да звучат в ушите ни! Ако искаш да бъдеш велик в Божието царство, тогава, научи се да се наслаждаваш, служейки на другите, вместо да ги манипулираш и контролираш. Исус ни казва, че езичниците властват над другите и изпитват наслада в упражняването на своята власт, показвайки кой е шефът. Странно е, че същият този дух често владее църквата с различните и членове, които се опитват да наложат своята воля и власт в църквата. Две хиляди години са минали от кръста и много от нас не са излезли още и от детската градина.

Защо на врагът на душите ни му е толкова лесно да ни завлича назад към стария начин на мислене? Както казахме по рано, нашето чувство на несигурност е, което улеснява Сатана да ни изкушава да доказваме себе си. Докато не си спомним как сме добили нашата стойност, ще намираме за невъзможно да се противопоставим, опитвайки се да превърнем камъни в хлябове, за да докажем, че сме значими.

Има нещо много страховито, което откривам в този принцип на Дюрасел, така упорито заседнал в нас. Исус бил най-добрият Учител, Който този свят е виждал някога. Той прекарал повече от три години с учениците Си, учейки ги доколкото било възможно за Небесното царство и дори след всичко това намираме, че в нощта на Неговото разпятие, учениците все още били под контрола на принципите на стария живот.

Така взе и чашата след вечерята и каза: Тази чаша е новият завет в Моята кръв, която за вас се пролива. Но ето, ръката на този, който Ме предава, е с Мен на трапезата. Защото Човешкият Син наистина отива, както е било определено, но горко на този човек, чрез когото се предава! И те започнаха да се питат помежду си кой ли от тях ще е този, който ще стори това. Стана още и спор помежду им кой от тях се счита за по-голям Лука 22:20-24.

В сърцевината на най-великата демонстрация на любов, която вселената някога е виждала, онези, които бяха най-близо до Исус, които знаеха повече за Неговото царство от всеки друг, спореха за това, кой от тях ще бъде най-велик. Скръбта, която Исус е преживял в този момент навярно е била огромна! Възможно ли е тези от нас, които твърдим, че сме последователи на Исус да повтаряме грешките на учениците – ревностни последователи на Исус, но блъскайки се един друг да докажем кой е най-великият?!

Има само едно нещо, което е по-лошо от това да си контролиран от принципите на Дюрасел в света и то е да бъдеш контролиран от тях в църквата. Нека Бог ни помогне да бъдем освободени от тези принципи на ламтеж за себе си, за да можем да преживеем пълната радост на Неговото царство!

15. Как четеш?

Днес ще бъде специален ден. Изпълнен сте с очакване и вълнение относно потенциала на предстоящите възможности. Управителят на една голяма компания от сферата на промишлеността е заинтересован от специалния проект, по който сте работили и сериозно замисля производство и износ по света. Уговаряте среща за обяд в хубав малък ресторант в местността. Тъй като не сте се срещали никога пред това, вие се оглеждате наоколо нервно, опитвайки се да идентифицирате човека, който ще превърне мечтата ви в реалност. Най-накрая пристига и вие енергично се ръкостискате, след което двамата се придвижвате към ресторанта и си намирате места. С цел да се опознаете, вашият партньор задава въпроси, свързани със семейството ви, къде живеете и как се справят децата ви в училище. Всичко върви чудесно с изключение на факта, че точно зад вас има човек, който е развил истинско изкуство в сърбането на супата. В началото игнорирате това, но след малко това започва да ви дразни. “Някои хора трябва да се научат на малко обноски” си мислите вие, но оставяте това настрана, за да не се разсейвате. Разговорът с вашия потенциален бизнес партньор върви добре и вие точно обсъждате някои допълнителни ползи от вашия проект, когато изведнъж човекът зад вас се оригва така ужасно, че приборите на масата ви едва не се разтърсват. Изведнъж, очите на всички се насочват към тази необикновена личност, която изглежда няма никакви обноски. Стаята се изпълва със звуци на кикотене и заглушен смях в комбинация с ужас и отвращение. Най-накрая собственикът на ресторанта идва и помолва човека да напусне, казвайки, че такива като него не са добре дошли в ресторанта.

Удивително е, че ако този същият човек беше седнал в ресторант, който отразява китайската култура, на никого не би му мигнало окото. Всъщност, домакинът и домакинята може да се разочароват ако отсъстват подобни жестове. Също така, в китайската култура ако се опитвате да се здрависате с някого, когото не сте срещали преди това или да говорите за семейни неща по време на вечеря, вие бихте били считани за доста груб.³⁸

Чудно е как едни и същи действия могат да бъдат интерпретирани по напълно различни начини в зависимост от това, към коя култура

38 <http://www.chinawestexchange.com/Chinese/Culture/customs.htm>

принадлежите или какъв е вашият светоглед. Този факт не е по-различен, когато разглеждаме двете различни култури на царството на Бога срещу царството на Сатана.

Християнската вяра има една основа – Исус Христос, и все пак, ако проучим множеството групи, които използват името на Исус, ние ще се объркаме от разкриването на факта, че толкова много противоречия могат да съществуват на една основа. Пътешествието към Божието царство включва пренос на култура и пренос на светоглед. В последната ни глава описахме трудностите, пред които често се изправяме, когато се опитваме да мислим по небесния начин.

Най-големите трудности при ходенето в християнския път се въртят около това как подхождаме към Словото на Бога - Библията. Ние излизаме от света, където сме били учени на постижение и позиция, но когато отиваме към Божието царство е изключително важно да се откажем от нашите мнения и да оставим Духът на Бога да ни учи как да четем Божието Слово. Тъжно е, че в много от случаите нещата не стават по този начин и много противоречия, ереси и брожения, които откриваме в християнската вяра и в историята, идват директно от четенето на Библията в дюраселен контекст вместо в контекста на небето, който се фокусира върху законните, близки отношения.

Исус ни насочва към това в дискусиата Си със законоучителя от Лука глава 10. Законникът пита Исус: “Какво трябва да направя, за да наследя вечен живот?” Исус отговаря: “Какво е писано в закона?” За да доведе нещата до по-дълбоко, Той пита: “Как четеш?”³⁹ Исус не пита: „Какво четеш”; Той пита: „Как четеш или как тълкуваш това, което четеш?” Това е ключов въпрос за всеки, който желае да участва в пътешествието от земния Дюрасел към небесните взаимоотношения – „Как четеш?”

Въпросът, който законникът задава на Исус е критично важен въпрос на християнското ходене. Позицията, която заемате и хората, с които сте свързан, са силен показател за ценностите в този свят. В контраст на това, в Небесното царство всяка личност е дете на Бога и е достойна за уважение и чест. Следвайки дискусиата, нека обърнем внимание как законникът иска

39 Лука 10:25, 26

да тълкува Писанието по-скоро по първия, отколкото по втория начин. Той дава на Исус правилен отговор като казва: “Да обичаш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце и с цялата си душа, и с целия си ум и обичай ближния си както себе си.”⁴⁰ В отговор на това Исус казва: “Точно така, прави това и ще живееш”, но законникът, който осъзнава какво включва това, се опитва да изкриви значението, като казва: “Кой е моят ближен?” Смесът на Писанието е прост, но човешкото сърце под влиянието на Дюрасел действа така, все едно е трудно да се разбере, защото не желае да изостави старото и напълно да приеме новото. Това е причината толкова много „полу-опечени“ християни да вярват в Христовото царство, но в същото време да живеят според сатанинското царство и резултатът е объркване, разочарование и злощастие.

Цялата християнска вяра е обърквана по въпроса за спасението, защото Библията ясно учи, че със силата на благодатта християнинът ще живее в хармония с Десетте заповеди. Обаче много от нас подхождаме към Десетте заповеди в контекста на Дюрасел – ние се опитваме да ги изпълним, за да постигнем целта на спасението, вместо да гледаме Десетте заповеди като описание на обещаните отношения, които ще се осъществят между Бог и Неговите деца.

От друга страна и по-често, имаме цяло множество, което вижда невъзможността за изпълняване на изискванията на закона, но вместо да влязат в отношенията чрез вяра, те обявяват спазването на Божиите заповеди за невъзможно и затова никога не се радват на свободата от победата на Христос. Независимо дали се опитвате да изпълнявате или се опитвате да не изпълнявате, въпросът си остава изпълнението, а не отношенията. Нито една от тези групи няма да влезе в Небесното царство, докато не приемат Десетте заповеди в контекста на една вяра, основана на отношенията с Онзи, Който умря за нас.

За групата християни, които са възприели позиция срещу изпълнението и считат за невъзможна победата в християнското ходене, скоро става така, че Богът, на когото те служат, също е неспособен да изпълнява. Комбинирайте тази тенденция със светското желание за признание и тогава не е изненадващо да открием християнски учени, учители и вярващи, които

40 Лука 10:27

отхвърлят способността на Бога да създаде света за шест буквални дни. Точно както законникът, който дава отговора, че той трябва да обича своя ближен, но след това задава въпроса: “Кой е моят ближен?” Толкова много учени днес самодоволно казват: “Да, ние вярваме в сътворение за шест дни – но какъв вид дни са те?” Нечестието винаги се опитва да намери начин да изопачи Писанието, за да пасва на него самото – да вярва в Христос и все пак да живее според света. Демоните също вярват в Христос и живеят според този свят.

Веднъж, загубила вярата в Бог, Който може да създаде ново сърце, и научила се да задава хитри въпроси към ясните твърдения на Писанието, дадена личност е много лесно да възприеме хомосексуалността като християнска норма, заедно с отхвърлянето на мъжката и женската роля, които Библията ясно представя пред нас. Тази концепция е чужда за Небесното царство. Ценността е винаги чрез отношенията, а не чрез позицията.

Можем да изредим учение след учение на Библията, които са били изопачени и доведени до съответствие с принципите на силата, позицията и изпълнението, но смятам, че проблемът беше изяснен, че ако ние твърдим, че сме последователи на Исус, тогава ние ще се стараем да тълкуваме Писанието според принципите на Неговото царство, а не на царството, от което всички ние идваме.

16. Не си вече слуга

Това беше един от онези специални случаи. С шест годишния ми син пътувахме заедно в колата. Ние имахме дълбок и значим разговор – е, поне толкова дълбок, колкото би могло да бъде преживяването на скъпоценния ми син. Можех да усетя методичното въртене на колелата в главата му. Усещах, че той беше на границата на нещо много дълбоко и изведнъж каза: “Тате, ти знаеш, че нещата биха работили много по-добре, ако понякога шефът си ти, а друг път аз.” “Ами сине, това определено е интересно предложение” - казах аз, след кашляйки, за да си прочистя гърлото. Настъпи момент на мълчание, защото се опитах да се сетя за добра причина, която да обяснява защо предложението му не беше добро и ако не можех да се сетя, означава, че и двамата сме загазили. “Ами, това не е точно начинът, по който Библията ни казва как да го направим, сине.”

“Но защо трябва да ми казваш какво да правя през цялото време?”

“Ами, синко, Исус е поискал от мен да те уча как да бъдеш Негов силен млад човек и понеже Той е моят шеф, мисля, че е по-добре да правя това, което Той ми казва да правя.”

Родителството е действително едно постоянно учене. “Сине, моля те седни докато се храниш” “Оффф, не е честно!”

“Сладкият ми, моля те да събереш и да подредиш играчките си.” “Уффф, мамо, искам да (изляза навън и да си играя.”

“Синко, време е да си лягаш.” Плач, цвилене, виене, “Ама ти не си лягаш сега. Защо пък аз да го правя?”

Всички тези правила и забрани! През цялото време изглежда сякаш родителите са някакви човекоядци. Защо децата не могат да разберат, че искате просто да седят мирно на масата и да ядат бавно, за да не разстройват своето храносмилане? Или защо не разбират, че искате да се научат да бъдат чисти и спретнати, така че да са организирани и по-ефективни, когато пораснат? И защо децата не оценяват това, че искате да

ги предпазите от това да се разболеят от прекалено много спане? Защо – защото просто не знаят за клопките и опасностите в живота.

Апостол Павел използва следната аналогия, за да илюстрира пътуването ни в християнския живот:

Казвам още: дотогава, докогато наследникът е малолетен, той не се различава в нищо от роб, макар и да е Господар на всичко. Гал. 4:1.

Павел описва отношенията на детето с неговите родители като такива, които не се различават от тези на слугата и неговия Господар. Бащата трябва да обучава своя син на принципите на Божието царство, но синът със своето дюраселно естество не разбира причината за цялата тази дисциплина. Много от уроците, на които баща му ще го учи са в противоречие с неговото естество - трудната работа му изглежда подобно на тази на слугата. Момчето лесно може да се зачуди: “Защо баща ми ми пречи да правя много от нещата, на които се наслаждавам? Чувствам се като роб. ‘Синко направи това, синко не прави онова’. Не изглежда да е честно!”

Тази ситуация описва по един свършен начин отношението на Бога към нас, когато Той се опитва да ни подготви за Божието царство. Мнозина гледат на Божиите изисквания като на трудни и взискателни и често питат: “Защо Бог допусна да ми се случи това или защо християнският живот изглежда толкова ограничаващ?” Има също и много такива от присъединяващите се към църкви, които изглеждат доволни от това да си останат като деца и да бъдат слуги, изпълняващи задълженията на християнския живот с надеждата, че ще бъдат наградени за своите усилия, такива хора са в опасност да бъдат погълнати от чувствата на по-големия брат от историята за блудния син.

Павел ни обяснява как ние можем да се освободим от многото обърквания в живота по въпросите за Божието отношение към нас. Когато наистина осъзнаем, че Бог е нашият Баща и че Той ни подготвя да влезем в Неговото царство, и че Той ни обича силно, тогава отношенията ни с Бога започват да добиват смисъл. На правилата и регулациите повече не се гледа като на ограничения, които ни пречат да се забавляваме; вместо това те се превръщат на врати към свободата, разкриват ни Божията нежна

загриженост към нас и Неговото изключително желание да получим своето пълно наследство като деца на Бога. Павел обяснява това така:

Така и ние, когато бяхме малолетни, бяхме поробени под първоначалните неща на света; но когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, Който се роди от жена, роди се и под закона, за да изкупи онези, които бяха под закона, за да получим осиновението. И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, Който вика: Авва, Отче! Затова не си вече роб, а син; и ако си син, то си Божи наследник чрез Христос. Но тогава, когато не познавахте Бога, вие робувахте на онези, които по природа не са Богове - Гал. 4:3-8.

Това са едни от най-красивите думи в Писанията. Когато разпознаваме жертвата на Исус за подsigуряване на осиновението ни като Божии деца, ние сме освободени от робството на сатанинското царство. Ние се освобождаваме от тиранията на Дюрасел и заставаме в силата и благородството на Божиите синове и дъщери, като знаем, че заради Исус ние винаги ще бъдем Негови възлюбени деца. Ако Духът на Бога вика в сърцето ви: "Авва, Отче" – „Татко, татко?“, Чувствате ли се така сигурен в Неговата любов, че да може да се хвърлите в прегръдките Му, знаейки не само, че сте добре дошли, но и дълбоко желани от Него? Завърнали ли сте се към онова детско обожание на вашия Баща, което сияе, когато Той е наблизо? Докато не преживеете тази свобода, винаги ще бъдете като слуга, който живее в несигурността, дали утре ще е деня на заплатата.

Като Божии деца, нашето наследство е сигурно. Ние можем смело да дойдем при Него със своите молби; с увереност можем да се облегнем на това, че Той знае какво е най-добро за нас. Всичко, което се случва в живота ни трябва да ни помогне да израснем в по-дълбоко разбиране на ценностите на Божието царство и да се избавим от робството на Дюрасел.

Ще си спомните, че в глава 6 обсъждахме невероятната задача, която стояла пред Бога, когато Той се опитвал да доведе човешката раса обратно в своята любяща прегръдка. Ето отново основните моменти:

1. Средства за предоставяне на мъдрост за човешката раса, за да може наистина да разпознаят правилно своята отчаяна ситуация, заедно с начин, чрез който те да бъдат повлияни към правилната посока без да бъде

нарушен техния свободен избор.

2. Начин да им Се изяви, че те имат погрешно възприемане на Неговия характер и Неговото царство и по някакъв начин да им Се покаже, че Той наистина ги обича.

3. Начин да се премахне тяхната вина и несигурност, възстановявайки тяхната истинска идентичност и стойност като деца на Бога.

4. Начин да се препотвърди тяхното усещане за цел, причината за тяхното съществуване или казано по друг начин - тяхната съдба.

5. За всички споменати по-горе неща е необходимо време. Адам и Ева загубили правата за времето на собствения си живот, така че те имали нужда от система, поддържаща живота, която да им осигури време за решение и избор.

6. Докато извършва всичко това, Бог трябва да поддържа и чувството за справедливост. Той не може да пренебрегне техния бунт и да каже всичко е наред. Трябва да има наказание за бунта. Това наказание е напълно отделно от последиците на греха. Изгонването им от Едемската градина не било наказание за греха, то било последица от техния избор.

Делото на Исус в Неговото служене, смърт и възкресение, предоставило разрешение за всички тези шест предизвикателства. Кой може да осъзнае силата на кръста на Христос? Това е толкова по-дълбоко от едно премахване на нашите погрешни дела; много, много повече.

Няма ли да коленичите и да погледнете към кръста точно сега и да съзрете вашето освобождение от Дюрасел? Можете ли да чуете гласа от небето, който казва, че вие сте Негово възлюбено дете, което Той страшно много обича? Няма ли да се разтоварите от цялото бреме на вината, негодуванието, гордостта и горчивината към Него? Просто позволете на пълнотата на Неговата радост да облее душата ви точно сега? Можете, ако все още не сте го направили. Тайната за бягството от Дюрасел е повече да не бъдете слуга, но син или дъщеря.

17. Падането на Вавилон

Беше внезапно като светкавица. Подразделенията на Герман Панцер нахлуваха в земите на Холандия и Франция и за една нощ тези страни бяха държани натясно под железния юмрук на нацистката военна машина. Да живееш в една окупирана страна е изтощаващо преживяване. Баща ми живял по това време в град Асен в северна Холандия.

Мъжете били принуждавани да се зачисляват на служба на немската военна машина. Доносниците винаги били готови да ги докладват на ужасната тайна полиция и по всяко време някой можел да почука на вратата им, за да бъдат завлечени любими хора и никога повече да не се върнат у дома. Нацистският режим показал всички отличителни белези на Дюрасел, контролиращ дух, който би елиминирал всички съперници, управляващ чрез страх и изявяващ своята сила с пъклено задоволство.

С изчерпани провизии и изтощена от потискащите ограничения, Холандия се оказала неподготвена за зимата на 1944 г. Те не могли да напуснат къщите си от страх, че когато се върнат, няма да са вече там, заради това, че дъските им ще са взети като дърва за огрев. Хиляди в градовете загинали от глад и студ. Колко дълго щял да трае този кошмар?

Нарекли го “людия вторник,” денят, в който пристигнали съюзническите сили. Немците отстъпвали, събаряйки мостове и унищожавайки муниции и оставяйки колкото се може повече разрушения. Баща ми си спомня как всички танцували по улиците и съюзническите войниците раздавали порции храна. Не било за вярване, че всичко е приключило – най-накрая свобода!

Духът на Каин продължава да живее и книгата Откровение разкрива, че точно преди завръщането на Христос този контролиращ, несигурен, завистлив и с чувство на малоценност дух ще прояви силата си още веднъж преди да изчезне завинаги. Йоан го описва като звяр със седем глави и десет рога, който се появява от морето.

И видях звяр, който излизаше от морето и имаше седем глави и десет

рога; и на роговете му – десет корони; и на главите му – Богохулни имена - Откр. 13:1.

На този звяр е дадена голяма сила и власт над всички народи по земята - целият свят се покланя и се подчинява на силата на звяра.⁴¹ Тази сила на звяра застава срещу отношенията ни с Бога, Който е направил небесата и земята. Тя се опитва да привлече поклонение към себе си.

Причината, поради която този звяр успява толкова лесно да убеди целия свят да го следва, е защото той работи на дюраселни батерии. Той говори езика, който всички ние естествено говорим. Той ни насърчава да търсим нашата идентичност, чрез това което постигаме и изпълняваме и той ни окуражава да приемаме Бога с нашите собствени разбирания, да носим нашите безкръвни жертви и да очакваме от Бог да се съгласи с тях, и да приеме нашето поклонение. По-голямата част от света е вече под властта на този звяр, но не го осъзнава. Когато светът отхвърли принципите на свободата и се върне към глобалния контрол, посредством страх и сила, това ще бъде просто една външна изява на това, което се крие дълбоко в сърцето на всеки един от нас.

Бог не е безучастен и бездеен. Той изпраща една последна отчаяна вест, за да предупреди света да не се предава на силата на звяра. Тя идва под формата на три вести. Първата вест привлича вниманието на човешката раса и ни напомня, че трябва да се покланяме на Бога, Който е направил небесата и земята. Тя ни посочва жертвата на Исус и ни напомня, че жертвата на Каин никога не може да бъде приета от Бога. Ние никога не можем да спечелим благоволенieto на Бога; спасението ни е било откупено чрез кръвта на Агнето.⁴²

След това Бог ни напомня една много важна истина. Той я представя със следния език:

И друг, втори ангел, следваше отзад и казваше: Падна, падна великият Вавилон, който напои всичките нации с виното на своето разпалено блудстване - Откровение 14:8.

41 Откр. 13:2, 7

42 Откр. 14:6, 7

Защо Бог използва понятието Вавилон? Когато прегледаме Библията откриваме, че този, който построява града Вавилон е Нимрод. Нимрод бил интересен герой. Библията ни казва: “Първите центрове на неговото царство бяха Вавилон, Ерех, Акад и Халне в Сенаар.”⁴³ Нимрод е първото човешко същество, за което е записано, че установява свое собствено царство. Интересно е също да се отбележи, че в един определен момент Нимрод се оженил за своята майка—едно наистина дисфункционално семейство! Съществува също и предположение, че Нимрод е убил баща си, за да се ожени за своята майка. Какъвто и точно да е случаят, домът на Нимрод не бил основан на принципите на Божието царство, където семейните отношения са свещени.

Толкова голяма била липсата на сигурност в домашния живот на Нимрод, че той започнал да става известен повече с това, което прави, отколкото с това на кого принадлежи. В Битие, десета глава, Библията представя списък на родословието на човешката раса. Всеки бил идентифициран, чрез това кой бил неговият баща. Тяхната идентичност била установена чрез семейните им връзки. Това е начинът, по който функционира Божието царство. Нимрод, обаче, станал известен с това, че бил могъщ ловец и могъщ управител.

Той беше голям ловец пред (срещу⁴⁴) Господа, затова се казва: Като Нимрод, голям ловец пред Господа. И началото на царството му беше Вавилон и Ерех, и Акад, и Халне в земята Сенаар. От тази земя излезе в Асирия и съгради Ниневия и Роовот-Ир, и Халах, и Ресен между Ниневия и Халах, който е големият град - Битие 10:9-12.

Нимрод, движен от чувството си за несигурност, изпитвал необходимостта да докаже себе си. И така той започнал да строи градове и след това започнал да изгражда армии, за да победи съседните племенни семейства. Един проницателен историк отбелязва следното:

Властта на предишните владетели почивала на чувството за родство и възкачването на следващия владетел било образ на родителския контрол. В

43 Бит. 10:10 - Нов международен превод

44 Думата *пред* може също да се прочете *срещу*

противовес на това, Нимрод бил суверен над територия и хората дотолкова, доколкото били жители на тази територия, независимо от личните им отношения. Дотогава съществували големи племена – семейства – общество; сега вече имало нация, политическа общност - държава.⁴⁵

Почти целият свят днес е тръгнал по стъпките на Нимрод. Днешните правителства са политически и териториални, а не племенни и номадски. Интересно е да се проследят стъпките, които Нимрод предприел, за да изгради тази система, основана на политическата държава. Бог е обозначил тази система по името на първия град, който той построил – Вавилон. Обърнете внимание на същественото, за това как Вавилон се равива в човешките сърца:

1. Започва се с деца, които са били отчуждени от своите бащи.
2. След това, като следствие от създадената несигурност, те постоянно търсят одобрение.
3. Тази жажда за одобрение често кара тези хора да измерват всичко в отчаяния си опит да компенсират своята празнота и чувство на малоценност.

Това е тайната съставка, която прави виното на Вавилон толкова пристрастяващо. Колко много от нас сме били заразявани от чувствата на безполезност или от решимостта да докажем на другите, че имаме това, което се изисква? Колко много от нас сме усещали, че нашите усилия да угодим на Бог са се оказали пълен провал и че не е имало смисъл да се опитваме повече? Колко много от нас сме били хванати в борбата за власт на работата или в училището, или в църквата и сме чували или самите ние сме изговаряли гневни, режещи думи като средство за себезащита или като опит да разширим нашето собствено малко царство? Не пие ли целият свят от тази чаша? Ако действваме по един подобен начин, тогава не сме ли наистина роби на Вавилон?

Тогава, какво означава падането на Вавилон? Фразата: “Падна Вавилон,” идва директно от Еремия 51:8, чийто контекст се намира в Еремия 50 и 51 глави.

45 А. Т. Джоунс, Империите на Библията, (Ревю енд Херълд Пъблишинг, 1904 г.) с 51.

В Еремия 50 гл., Бог описва Своя народ като загубени овце, които са били подведени и които са забравили своето място за почивка. Божият народ буквално е бил отведен в плен на Вавилон и много от тях са забравили техния истински дом, тяхното място за почивка.

Но Бог не е забравил Своите деца, Той дава следното красиво обещание:

Затова младежите му ще паднат по площадите му и всичките му военни мъже ще загинат в онзи ден, заявява Господ. Ето, Аз съм против теб, граде горделиви, заявява Господ, Бог на Войнствата, защото дойде денят ти, времето, когато ще те накажа. И гордият ще се препъне и ще падне и никой няма да го вдигне. И ще запала огън в градовете му и той ще погълне всичките му околности. Така казва Господ на Войнствата: Израилевите синове и Юдовите синове са угнетени заедно; и всички, които ги отведоха в плен, ги държат, отказват да ги пуснат. Но Изкупителят им е силен, Господ на Войнствата е Името Му. Непременно ще защити делото им, за да успокои земята и да разтрепери вавилонските жители - Еремия 50:30-34.

След това в 51-ва глава четем следното:

Стрелец срещу стрелец да опъва лъка си и срещу онзи, който се надига в бронята си! И не жалете младежите му, изпълнете проклятието над цялата му войска! И ще паднат убити в халдейската земя и прободени по улиците ѝ. Защото не е овдовял Израил, нито Юда от своя Бог, от Господа на Войнствата, въпреки че земята им е пълна с беззаконие против Светия Израилев. Бягайте отсрещ Вавилон и отървете всеки живота си, не погивайте в беззаконието му! Защото е времето на отмъщението на Господа, Той му отплаща заслуженото му. Вавилон беше златна чаша в ръката на Господа, която опиваше цялата земя. Народите пиха от виното му, затова народите обезумяха. Внезапно падна Вавилон и беше разрушен — ридайте за него! Вземете балсам за болката му, може би ще се излекува. Лекувахме Вавилон, но не се излекува. Оставете го и нека отидем всеки в земята си, защото присъдата му стигна до небето и до облаците се издигна. Господа изяви правдата ни. Елате, нека разкажем в Сион делото на

Господа, своя Бог. Наострете стрелите, хванете щитовете! Господ подбуди духа на мидийските царе, защото намерението Му е против Вавилон, да го изтреби; понеже това е отмъщението на Господа, отмъщението на Неговия храм. Издигнете знаме против стените на Вавилон, усилете стражата, поставете стражи, пригответе засади! Защото Господ и намисли, и ще извърши онова, което говори против вавилонските жители - Еремия 51:3-12.

В контекста на тази глава Божият народ са били държани в плен от Вавилон. Те са били подведени, но Бог ще ги избави, не защото са достойни, но защото те са Негови деца.

Макар изразът: „Вавилон е паднал,” да е твърдение за присъда и осъждане в същото време, то обещава свобода за Израил, защото Вавилон е държал Израил в плен.

Падането на Вавилон, съдържащо се във Втората ангелска вест, освобождава духовния Израил от чувството на несигурност и контролиращия дух, който ни кара да грешим. Когато осъзнаем, че сме приети във Възлюбения, че ние наистина сме Божии деца чрез жертвата на Исус, цялата ни несигурност и чувство на малоценност е пометена и ние заставаме свободни като деца на Бога.

Трите ангелски вестии са също така често наричани вестта на Илия и не е случайно, че последната част на тази вест от Малахия 4:6 казва, че Бог ще обърне сърцата на бащите към децата и на децата към бащите. С други думи, силата на тази вест ще бъде освободена, когато наистина повярваме, че сме деца на Бога, не чрез нещо, което сме направили, но единствено, чрез това, което Исус е направил за нас.

Забравете Вавилон и неговите дюраселни принципи. Не бъдете повече слуги, но извикайте Авва Татко и знайте, че вие сте Негово възлюбено дете. Чрез Христос, ние сме свободни.

